

Diaconul Ștefan și taina lui Dumnezeu

17 iunie 2009

Teodor Erbiceanu

După revărsarea Duhului Sfânt la Cincizecime, sămânța credinței a dat rod și creșterea numărului de credincioși a făcut necesară alegerea celor șapte diaconi, „bărbați, vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune” (Fapte 6:2), dintre care s-a remarcat Ștefan, cel dintâi dintre ei, un om cu o profundă pioșenie și o mare credință.

Stând în apropierea ucenicilor, Ștefan a fost dornic să cunoască și să afle cât mai multe despre Domnul lor ce se înălțase la cer și, în ceasurile de liniște, a cerut să i se povestească iarăși și iarăși viața lui Isus și învățăturile Lui.

De la Maria, al cărei suflet a fost străpuns de sabie, el a aflat împrejurările nașterii lui Isus și a rămas impresionat de cuvintele ieșite de pe buzele solului ceresc: „Duhul Sfânt Se va coborî peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1:35).

Ca martori ai învierii, ca unii care Îl văzuseră cu ochii lor, Îl pipăiseră și stătuseră de vorbă cu Domnul lor ridicat din mormânt, ucenicii insistau că se împliniseră chiar cuvintele lui Isus, acelea pe care le spusese dinainte, că va învia în trei zile. Cu toții își aminteau că într-o ocazie, pe vremea când încă prezența Lui dulce înmiresma viețile lor, Isus i-a luat deoparte și „a început să-i învețe că Fiul omului trebuie să pătimească mult, să fie tăgăduit de bătrâni, de preoții cei mai de seamă și de cărturari, să fie omorât, și după trei zile să învieze” (Marcu 8:31). Matei vorbea despre semnul proorocului Iona (Matei 12:39-40), iar tânărul Ioan despre incidentul acela din templu, de la începutul lucrării Lui publice, când Isus se confruntase cu autoritățile templului și dezvăluise, încă de pe atunci, intențiile criminale din inima vrăjmașilor Săi (Ioan 2:19-21).

Întâmplarea aceea din curțile templului îi amintea lui Ștefan de acuzațiile aduse lui Isus la proces cum că ar fi spus că va dărâma slăvita clădire, mândria națiunii (Matei 26:61). El știa că templul de la Ierusalim era inima religiei iudaice și mai știa că acele acuzații nu puteau fi adevărate. Aici trebuia să fie ceva mult mai profund; poate că Isus voise să spună altceva, dar ascultătorii Săi nu L-au înțeles. Ștefan s-a apropiat de tânărul Ioan, care-și amintea cel mai bine întâmplarea, i-a cerut să-i povestească faptele și de pe buzele lui a aflat adevărul:

„Paștele Iudeilor erau aproape; și Isus S-a suit la Ierusalim. În templu a găsit pe cei ce vindeau boi, oi și porumbei, și pe schimbătorii de bani șezând jos. A făcut un bici de ștreanguri și i-a scos pe toți afară ... Iudeii au luat cuvântul și I-au zis: „Prin ce semn ne arăți că ai putere să faci astfel de lucruri?” Drept răspuns, Isus le-a zis: „Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi

ridica.’ Iudeii au zis: „Au trebuit patruzeci și șase de ani, ca să se zidească templul acesta, și Tu îl vei ridica în trei zile?”

Întorcându-se spre Ștefan, Ioan îi explica convins că preoții credeau că Isus vorbește despre clădirea de piatră, „dar El le vorbea despre Templul trupului Său” (Ioan 2:21), vorbea despre faptul că va fi omorât și va învia în trei zile.

Ștefan s-a îndreptat spre ceilalți ucenici pentru explicații și înțelesuri suplimentare, dar aceștia ridicau din umeri; ei nu realizau mai mult decât că Domnul lor știuse încă de pe atunci că-L vor omori sau - așa cum se exprimase Isus - că-L vor „dărâma” și va învia în trei zile:

„Tocmai de aceea, când a înviat din morți, ucenicii Lui și-au adus aminte că le spusese vorbele acestea; și au crezut Scriptura și cuvintele pe care le spusese Isus” (Ioan 2:22).

Dintre toți, doar ucenicul pe care-l iubea Isus dovedea o percepție spirituală mai adâncă și părea că vede mai mult în această întâmplare. Tânărul ucenic recunoștea că Domnul vorbea nu doar despre înviere, ci în mod tainic, ciudat și de neînțeles, „El le vorbea despre Templul trupului Său.” Petru, Iacob, Andrei și ceilalți ucenici erau nedumeriți și nu înțelegeau de ce Ștefan îi tot descoase cu întrebări fără răspuns, cerându-le mereu alte amănunte legate de acest incident - poate vreun cuvânt, vreun gest al lui Isus - amănunte suplimentare pe care nu și le mai puteau aminti. Ei se uitau mirați unii la alții și se întrebau de ce diaconul Ștefan tot răscolește această întâmplare, de ce interesul lui gravita mereu în jurul acestui subiect. Pentru ei lucrurile erau atât de clare - Isus vestise dinainte că va muri și va învia și chiar așa s-a și întâmplat: porțile locuinței morților s-au deschis și El a ieșit triumfător din mormânt!

Dar Ștefan, cu mintea lui iscoditoare, nu s-a mulțumit cu această explicație aparent convingătoare; mișcat de Duhul Sfânt, el a văzut în această tulburătoare întâmplare mult mai mult decât o simplă profecie a Domnului lor cu privire la faptul că El va fi omorât și va învia în trei zile. Înaintea fețelor luminate ale națiunii, care căutau esența vieții în Scripturi, un Om din Nazaret lăsase să se înțeleagă că trupul Lui este un templu.

Ecuția care frământa mintea lui Ștefan era atât de simplă: trup, templu, locuința lui Dumnezeu. Dar simplitatea ei stârnea un vârtej nestăvilat de gânduri, devastator în concluziile lui finale. Dacă lucrurile stăteau chiar așa cum sugerau cuvintele tâmplarului din Nazaret, ele implicau o răsturnare completă a întregii lui credințe, o schimbare a întregii lui concepții despre Creatorul universului.

Ștefan s-a aplecat asupra acestor cuvinte care-i ardeau inima și în rugăciune s-a agățat de Dumnezeu, fiind condus la cuvintele proorocilor din vechime pentru a descoperi adevărul. Cercetând pătrunzător scrierile Scripturii, sub ochii lui a început să se închege cel mai grandios edificiu al adevărului dat vreodată omului muritor. Înaintea minții lui Ștefan se profila scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice împlinit în acest umil tâmplar din Nazaret care viețuise în mijlocul lor. Cuvintele spuse profetilor din vechime se derulau înaintea minții lui și își dezvăluiau tainele, căpătau acum înțeles, iar mărturia comună a lui Moise, David și Isaia se completa reciproc și îl împingea mereu spre aceeași fantastică concluzie:

„Să-Mi facă un locaș Sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exod 25:8);

„Ce casă ați putea voi să-Mi zidiți, și ce loc Mi-ați putea voi da ca locuință? ... Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu” (Isaia 66:1);

„Du-te și spune robului meu David: ... ,Oare tu Îmi vei zidi o casă ca să locuiesc în ea? Dar Eu n-am locuit într-o casă, din ziua când am scos pe copiii lui Israel din Egipt până în ziua aceasta ... . Domnul îți vestește că-ți va zidi o casă. ... Eu îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău. ... El va zidi Numelui Meu o casă ... . Eu îi voi fi Tată și el Îmi va fi fiu” (2 Samuel 7:5-14).

Profund intrigat, Ștefan s-a îndreptat spre Petru, Ioan și Iacob, care fuseseră cei mai apropiați Domnului lor și a cerut să i se povestească iarăși și iarăși tot ce era în legătură cu subiectul uimitor care-i zguduia credința. Plin de întrebări, el s-a apropiat de ei, răscolind memoria ucenicilor după dovada decisivă și finală care să-i confirme bănuielile.

Tânărul Ioan, „ucenicul pe care-l iubea Isus,” fusese cel mai receptiv și reținuse cele mai multe din adevărurile care ieșiseră de pe buzele Domnului:

„Chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea, ca să ajungeți să cunoașteți și să știți că Tatăl este în Mine” (Ioan 10:38);

„Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine” (Ioan 14:11);

„Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine” (Ioan 17:21);

„Eu în ei, și Tu în Mine; - pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una” (Ioan 17:23);

„Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30);

„Când veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște că Eu Sunt, și că nu fac nimic de la Mine Însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu” (Ioan 8:28);

„Judecata Mea este adevărată, pentru că nu sunt singur, ci Tatăl, care M-a trimis, este cu Mine” (Ioan 8:16).

Ascultând cuvintele lui Isus rostite la cina cea de taină, în intimitatea camerei de sus, când Filip ceruse să i-L arate pe Tatăl, pe Acela care locuiește în ceruri, inima lui Ștefan s-a umplut de bucurie. Găsise dovada. Era chiar acolo, în cuvintele lui Isus:

„Doamne' i-a zis Filip ,arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns.’ Isus i-a zis: ,De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl ... Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui” (Ioan 14:8-10).

Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice s-a înălțat magnific înaintea ochilor lui Ștefan și sufletul lui s-a umplut de uimire; acest scop divin se împlinise în tâmplarul din Nazaret, adevăratul templu al lui Dumnezeu, adevărata locuință a Celui din veacuri veșnice!

Plin de laudă, Ștefan a surprins ceea ce apostolii pricepeau cu greu și în vreme ce ucenicii bâjbâiau orbește chiar și la primul pas, acest bărbat al credinței a făcut al doilea pas uriaș în înțelegerea scopului divin.

„Cine era Isus?” Isus mâncase și băuse cu ei, iar viața Lui de om, viața fiului unui tâmplar se desfășurase sub privirile lor. Isus era unul din mijlocul lor, un locuitor umil din Nazaret, care flămânzise și însetase, obosise și transpirase pe drumurile prăfuite ale Iudeii, lucrase și Se odihniise, plânse și trăise la fel ca oricare altul dintre ei. Isus era unul din mijlocul lor, era fratele lor, cum vestise proorocul din vechime: „Domnul, Dumnezeuul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un prooroc ca mine” (Deuteronom 18:15). Psalmistul spusese prin Duhul: „Voi vesti Numele Tău fraților mei” (Psalmul 22:22) și Isus Însuși declarase: „Oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă” (Matei 12:50). El era Fratele lor și Fratele lor era templul lui Dumnezeu și ei aveau același Tată, același Dumnezeu. Implicația era fantastică; Ștefan descoperise scopul lui Dumnezeu cu neamul omenesc!

Ascultându-l direct pe Petru - care mai târziu îi va povesti și lui Luca - Ștefan a văzut și mai clar scopul lui Dumnezeu cu frații lui Isus:

„Fariseii L-au întrebat pe Isus când va veni Împărăția lui Dumnezeu. Drept răspuns, El le-a zis: „Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: „Uite-o aici” sau: „Uite-o acolo!” Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru” (Luca 17:20-21).

Explicația Lui despre Împărăția întemeiată în om dădea acum înțeles cuvintelor profetului Isaia: „Ce casă ați putea voi să-Mi zidiți și ce loc Mi-ați putea voi da ca locuință? ... Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile ... ” (Isaia 66:1).

Isus din Nazaret era casa lui Dumnezeu, era Omul în care se împlinise scopul lui Dumnezeu. Dar scopul lui Dumnezeu cu neamul omenesc nu se încheiase prin împlinirea lui la Nazaret. El se realizase în mod desăvârșit în Fratele lor, dar el trebuia să se îplinească și în ceilalți frați ai Săi. Dumnezeu urmărea să facă din poporul Său de pe pământ, din biserica Sa „întruparea continuă a lui Hristos,” iar Isus era doar Începutul, doar Alfa acestui scop. El era doar piatra de început a întregii clădirii, doar piatra din capul unghiului casei lui Dumnezeu:

„Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică” (Isaia 28:16).

Isus Însuși Se identificase cu Începutul întregii clădiri, cu piatra din capul unghiului, când Se confruntase cu „zidarii” necredincioși ai templului lui Dumnezeu:

„N-ați citit niciodată în Scripturi că: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru și este minunat în ochii noștri?” (Matei 21:42).

Isus era piatra din capul unghiului clădirii, era piatra de temelie a templului lui Dumnezeu. Dar locuința Celui Prea Sfânt, casa lui Dumnezeu, întreaga structură, nu era completă până când, pe această temelie, nu avea să fie ridicat zidul și nu avea să fie așezată până și ultima cărămidă. Cu mâinile Sale, Creatorul ținea să-Și isprăvească locuința, de jos până sus, de la temelie la coama acoperișului. Templul trebuia zidit cu pietre vii, modelat din inimi de oameni care primesc scopul Său din veacuri veșnice, iar profetul Zaharia o spusese atât de clar:

„Iată că un om, al cărui nume este Odrasla, va odrăsli din locul lui, și va zidi Templul Domnului. Da, El va zidi Templul Domnului” (Zaharia 6:11-13).

Însuși Dumnezeu îi făgăduise lui David că-i va zidi o casă, o împărăție veșnică, și i-a vorbit despre Acela care o va ridica din pietre vii:

„Domnul îți vestește că-ți va zidi o casă. ... Eu îți voi ridica un urmaș după tine ... El va zidi Numelui Meu o Casă, și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui ... casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea, și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie” (2 Samuel 7:11-16).

Omul era destinat să devină casa lui Dumnezeu, locuința Celui Prea Înalt, omul trebuia să devină „un templu în care să locuiască Creatorul.”

Casa, locuința, avea să fie construită cu oameni din orice neam, seminție, norod și limbă, avea să fie înălțată cu pietre vii adunate din lumea întreagă. Isus era Lumina lumii (Ioan 8:12), El era „Lumina, care luminează pe orice om, venind în lume” și, modelând templul, privirile Lui treceau dincolo de propriul Său trup, înspre locuitorii Ierusalimului și peste zidurile Ierusalimului, înspre locuitorii lumii: „Evanghelia aceasta a împărăției va fi vestită în toată lumea” (Matei 24:14). Înainte de a Se înălța la cer, El le poruncise ucenicilor să ducă Evanghelia împărăției ce urma să fie întemeiată „înăuntrul vostru” (Luca 17:21) „în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1:8). Prin urmare, scopul lui Dumnezeu trebuia împlinit nu doar la Nazaret, ci în lumea întreagă. Omul de pretutindeni, „omul din Ierusalim,” „Iudea,” „Samaria” și de la „marginile pământului” trebuia să devină „un templu în care să locuiască Creatorul.”

Ștefan „avea o înțelegere deplină a planului lui Dumnezeu de a vesti evanghelia la alte popoare. El credea în Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov și cunoștea deplin privilegiile evreilor, dar credința lui era cuprinzătoare și știa că sosise vremea ca adevărații credincioși să nu se închine în temple făcute de mâini omenești, ci, peste tot în lume, oamenii să se închine lui Dumnezeu în duh și în adevăr. Marama de pe ochii lui Ștefan a căzut, iar el a discernut până la capăt ceea ce fusese desființat prin moartea Domnului Hristos” (Istoria mântuirii, pag. 263).

Ștefan a înțeles că se terminase cu cortul lui Moise, cu templul de la Ierusalim, odată ce menirea lui de a fi un purtător al adevărului se împlinise. Cortul acela era doar un indicator spre adevărul „cort,” „mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta,” ci este în întregime lucrarea lui Dumnezeu (Evrei 9:11).

Templul fusese doar un simbol, o pildă, un căraș al adevărului divin și o dată ce adevărul divin era ridicat de pe căraș, cărașul putea să dispară: „Templul acela, înălțat pentru ca Domnul să locuiască în el, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lumea întreagă.” Dar cei din neamul lui Ștefan, uimiți de măreția zidurilor de marmură și grandoarea coloanelor bogat ornamentate, plini de venerație pentru slăvita construcție, „n-au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu.”

Ștefan a înțeles însemnătatea clădirii la care iudeii priveau cu atâta mândrie și de aceea putea renunța la simbol. El a surprins adevărul: „Cel Prea Înalt nu locuiește în locașuri făcute de mâini omenești, cum zice proorocul: ‚Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă Îmi veți zidi voi Mie,’ zice Domnul, sau care va fi locul Meu de odihnă?” (Fapte 7:48-49).

Ștefan a prezentat înaintea ucenicilor toate aceste descoperiri, iar ei le-au încuviințat ca fiind adevărate. Dar interesul lor, centrul de greutate al înțelegerii lor era altul. Povara predicării lor nu era tâlcuirea pildei templului, ci Omul din Nazaret, care a fost cu adevărat împlinirea tuturor profețiilor din cărțile lor sfinte. El era Mesia pe care Îl aștepta națiunea, dar pe care conducătorii L-au răstignit. El era „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii,” așa cum Îl identificase marele Său înaintaș și solia care trebuie dusă întregului neam era că Domnul lor a înviat spre iertarea păcatelor norodului:

„Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor” (Fapte 5:31).

„Să știe bine, deci, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi” (Fapte 2:36).

Convingerea ucenicilor era că Domnul lor S-a înălțat la cer spre iertarea păcatelor și le-a promis: „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. ... Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:2-3).

Tot ceea ce aveau ei de făcut era să asculte porunca Domnului: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16:15). „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14).

Ucenicii erau adventiști de ziua a șaptea; ei se supuneau poruncii: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28:19-20).

Printre învățăturile urmașilor lui Isus, printre cele „27 puncte de doctrină fundamentale” ale ucenicilor, figura și învățătura ștergerii păcatelor, în formula exprimată de Petru la Cincizecime: „Pocăiți-vă, deci, și întoarceți-vă la Dumnezeu, ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviare” (Fapte 3:19).

Ucenicii participaseră de atâtea ori la templu la ceremoniile Zilei Ispășirii, cunoșteau cuvintele lui Moise din Levitic 23, dar ei erau orbi cu privire la semnificația profundă a propriei lor doctrine. Adevărul „ștergerii păcatelor” era izolat undeva la periferia gândurilor, pierdut și îngropat de adevărurile „fundamentale” ale predicării lor și anume că Isus a fost Mesia Cel așteptat, de sângele căruia se făcuseră vinovați conducătorii națiunii, că El S-a înălțat la cer și Se va întoarce curând să-i ia la El și că scopul vieții lor este să ducă Evanghelia încredințată, doctrina iertării păcatelor în Numele Său, în toată lumea.

Povara predicării lor era Isus cel înviat și a doua Sa venire, nu Ziua Ispășirii și tâlcurile ei ascunse. În neștiința lor, ei Îl înălțau pe Isus înaintea ochilor păcătoșilor, ducând lumii o solie centrată pe Isus, într-o predicare lipsită tocmai de elementul ei vital, care putea pune capăt păcatului în om: adevărul că Isus a fost „un templu în care să locuiască Creatorul,” ridicat „din mijlocul tău, dintre frații tăi.”

Dar Ștefan nu era doar adventist, el era cu adevărat adventist de ziua a șaptea, căci temelia credinței sale era scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice. Ștefan descoperise o solie, solia anului 31, primise lumină nouă și umbla în lumina aceea crescândă. [1]

„Solia 31” care încânta inima lui era aceea că „Cel Prea Înalt nu locuiește în locașuri făcute de mâini omenești,” că pentru prima dată în istoria neamului omenesc, de la căderea lui Adam în păcat, „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit” în Isus din Nazaret, Mesia poporului lui Israel, ridicat din mijlocul lor, dintre frații Săi și că El era adevăratul templu al lui Dumnezeu, „piatra din capul unghiului,” Începutul, Alfa, scopului lui Dumnezeu cu neamul omenesc.

Cucerit de aceste adevăruri, Ștefan s-a consacrat să ducă neamului său lumină nouă și să predice fraților săi „solia 31:”

„El a avut ocazia să predice Evanghelia în sinagogile iudeilor greci. El era foarte activ pentru cauza lui Hristos și vestea cu mult curaj credința sa” (Faptele apostolilor, pag. 97).

Ștefan atrăgea atenția la acel fatidic an 31 și declara că atunci „Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt. Lumina care urmează să lumineze tot pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost ținută în mare măsură departe de lume.” Ștefan susținea că lumina adusă de Hristos cu privire la scopul lui Dumnezeu, care trebuia să lumineze întregul pământ cu slava Sa, a fost respinsă, că „El a venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit” și că în anul 31 L-au lepădat pe Dumnezeu în persoana lui Isus din Nazaret. El declara că „tot universul a fost martor la tratamentul rușinos la care a fost supus Isus Hristos. Dacă Dumnezeu ar fi fost în mijlocul lor, ei L-ar fi tratat la fel cum L-au tratat și pe Hristos.” El susținea că „atunci Duhul lui Dumnezeu a fost insultat” și „cursul urmat la Ierusalim a fost cruzime față de Duhul Sfânt.”

Ștefan afirma cu îndrăzneală că „scenele care au avut loc la Ierusalim L-au făcut pe Dumnezeu cerului să-I fie rușine să-i numească pe cei prezenți frații Săi” și avertiza că „prejudecățile și opiniile care au predominat la Ierusalim n-au dispărut nicidecum; semințele semănate acolo sunt gata să răsară la viață și să dea o recoltă bogată.” El îi avertiza pe conducătorii națiunii că „păcatul comis la Ierusalim rămâne înregistrat în cărțile din ceruri, în dreptul numelor celor care s-au opus luminii, și va rămâne acolo până când se va face o mărturisire deplină, iar cei vinovați se vor umili deplin în fața lui Dumnezeu.” El îi acuza pe liderii națiunii că au luptat împotriva lui Dumnezeu, că au discreditat Solul și solia, persoana și învățătura lui Isus și, după ce L-au răstignit, au ascuns solia Lui de popor. El le cerea ori să primească solia, iar semnele indicau tocmai contrariul, ori să se dea la o parte din drum, ca solia să ajungă la popor și tulbura grozav autoritățile religioase cu întrebări incomode:

„Cât timp se vor menține bărbații din inima lucrării împotriva lui Dumnezeu? Cât timp îi va mai susține poporul de aici în această poziție? Fraților, dați-vă la o parte din drum! Luați mâinile de pe chivotul Domnului, și lăsați ca Duhul Sfânt să vină și să lucreze cu mare putere.”

Ștefan îi confrunta mereu pe liderii națiunii cu Scriptura și cu dovezile Spiritului Profetiei; din Lege și Profeti și din propria lor istorie le dovedea că, în anul 31, ei au răstignit pe Domnul Vieții. El cita cuvintele profetului Isaia și ale lui Daniel, consemnate în scrierile lor sfinte, scrieri din care predicau norodului în Sabat:

„El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre... Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund; n-a deschis gura. El a fost luat prin apăsare și judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe pământul celor vii și lovit de moarte pentru

păcatele poporului meu? Groapa Lui a fost pusă între cei răi și mormântul Lui la un loc cu cel bogat, cu toate că nu săvârșise nici o nelegiuire și nu se găsisese nici un vicleșug în gura Lui... Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui” (Isaia 53:5-10).

Ștefan cita apoi cuvintele profetului Daniel și arăta că toate aceste lucruri consemnate în scrierile profeților s-au împlinit în istoria lor denominațională, în mijlocul lor, la Ierusalim, prin mâna conducătorilor poporului lui Dumnezeu:

„De la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cărmuitorul, vor trece șapte săptămâni și șizeci și două de săptămâni. ... „După aceste șizeci și două de săptămâni, unsul va fi stârpit...” El va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare” (Daniel 9:25-27).

Ștefan arăta că „jertfa și darul de mâncare” pe care comunitatea le ridica spre Cer în serviciile divine la templu, la îndemnul conducătorilor (sub patronajul conducătorilor) au devenit inutile și îndemna poporul și fruntașii să primească lumină nouă cu privire la doctrina lor despre sanctuar. El susținea că națiunea se depărta de Dumnezeu și că trebuie să se întoarcă la anul 31, că trebuie să aibă loc pocăință denominațională, trebuie să recupereze solia lui Isus cu privire la sanctuar și să umble în slava ei crescândă. El cita din Scripturi și îndemna „casa lui David” și „locuitorii Ierusalimului” să-și întoarcă privirile spre Cel ce L-au străpuns (Zaharia 12:10) și chema „preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar” (Ioel 2:17).

Ștefan susținea că, dacă nu va avea loc pocăință denominațională pentru păcatul comis la Ierusalim în anul 31, națiunea va cădea din har, țara va fi pustiită și se vor împlini teribilele cuvinte ale profetului Daniel: „Poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea și Sfântul Locaș” (Daniel 9:26).

El le amintea cuvintele lui Isus și îi avertiza că din templu lor măreț în care se închinau orbește „nu va rămâne aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată.” El repeta cuvintele Domnului său, pe care le aflase de la Matei: „Iată că vi se lasă casa pustie” (Matei 23:38; 24:2), arătându-le că nu se închină lui Dumnezeu, ci vrăjmașului. El îi avertiza că se roagă la o clădire pustie și goală, își aduc jertfele lor inutile și înalță rugăciunile lor nefolositoare către încăperea pe care Isus a părăsit-o, prin urmare ei se închină lui Satana, care conduce tainic poporul și pe conducători și îi ține într-o robie ciudată și neștiută, dar cumplită. El îi avertiza că atunci când se roagă orbește spre clădirea părăsită: „Tată, dă-ne Duhul Tău,” Satana suflă influența lui nesfântă de pe tronul părăsit și le repeta chiar cuvintele lui Isus cu privire la „Tatăl” care domnea pe tronul inimii lor: „Voi faceți ce ați auzit de la tatăl vostru. ... Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru” (Ioan 8:37-44).

Vestea despre faptul că Ștefan aducea „învățăături noi și ciudate la aproape toate punctele de doctrină” și critica serios conducerea națiunii a alarmat autoritățile religioase și frații din Sinedriu s-au hotărât să stea fermi la vechile pietre de hotar. Teologi învățați ai națiunii au fost trimiși de marele preot pe urmele lui, pentru a-i anula solia, a-l combate public și a-l face de rușine înaintea neamului pe acest eretic care îi acuza și critica mereu.

„Rabini învățați, cum și doctori în cele ale legilor purtau discuții publice cu el, sperând cu multă siguranță că vor putea dobândi o biruință ușoară. Dar nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și Duhului cu care vorbea el.’ Nu numai că el vorbea în puterea Duhului Sfânt, însă se vedea lămurit că era un cercetător al profețiilor și învățat în toate cele ale legii. Cu iscusință, apăra adevărurile pe care le susținea și înfrângea cu totul pe potrivnicii lui. Cu el s-a împlinit făgăduința: ,Țineți bine minte să nu vă gândiți mai dinainte ce veți răspunde; căci vă voi da o gură și o înțelepciune, căreia nu-i vor putea răspunde, nici sta împotriva toți potrivnicii voștri’ (Luca 21:14-15)” (Faptele apostolilor, pag. 97-98).

Prin cuvintele de pe buzele lui Ștefan, Dumnezeu căuta să conducă sufletele acestor oameni la adevăr, dar Duhul Său cel Sfânt a fost mereu respins și umilit încât în confruntările cu ei, Ștefan a fost nevoit să constate cu durere - așa cum avea să o spună mai târziu în fața Sinedriului - „Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt.”

De la colegii lui teologi care se confruntaseră direct cu Ștefan, rabinul Saul din Tars, mintea cea mai strălucită a iudaismului, mereu avidă și ageră la tot ce era nou în peisajul teologic, a luat cunoștință de nemerniciile și ereziile predicate de acest iudeu fără școală. Dar informațiile ajunse până la el prin intermediari erau la mâna a doua, fiind viciate de deformarea învățării lui Ștefan de către colegii săi teologi indignați. Saul îl vedea pe Ștefan prin ochii și urechile altora, și lua cunoștință cu învățătura lui sufocat de exclamațiile indignate ale colegilor săi, de răstălmăcirile aduse cuvintelor lui Ștefan, de citatele din Lege și Profeți prin care învățații iudei căutau să-și apere doctrina templului și prin care se baricadau în necredință.

Înainte de Saul, teologii națiunii îl caricaturizau pe Ștefan, Îl dezonorau pe Dumnezeu și jigneau Duhul Său cel Sfânt, făcând remarci asupra metodelor și manierelor solului lui Dumnezeu, căutând greșeli la el și plângându-se că este prea categoric, vorbește prea dur. Dar acest bărbat nu era decât un om zelos, ferm, hotărât și cu convingeri categorice care vedea lucrarea în importanța ei vitală și făcea să țiuie urechile ascultătorilor săi, punând în mărturia lui așa tărie și hotărâre, încât dărâma barierele lui Satana.

Ștefan predica în cetatea lui David alături de apostoli, dar spre deosebire de ucenici, care se adresau în special evreilor, interesul său se manifesta pentru credincioșii iudei „care vorbeau grecește.” El fusese ales pentru rezolvarea litigiilor din biserică, întrucât „evreii care vorbeau grecește cârteau împotriva evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la împărțirea ajutoarelor de toate zilele” (Fapte 6:1) și împlinindu-și slujba de diaconie, Ștefan a venit în legătură atât cu iudeii greci din Ierusalim cât și cu iudeii din diaspora. Deseori acest bărbat al credinței a intrat în sinagogile iudeilor greci amplasate în Ierusalim, unde a vestit cu hotărâre „credința sa”:

„Deși iudeu prin naștere, el vorbea grecește și era cunosător al obiceiurilor și felului de purtare al grecilor. De aceea, el a avut ocazia să predice Evanghelia în sinagogile iudeilor greci. El... vestea cu mult curaj credința sa” (Faptele apostolilor, pag. 97). Astfel, atât credincioșii iudei din sinagogile locale cât și musafirii din diaspora veniți în vizită la Ierusalim, au avut ocazia să afle de pe buzele lui că „Cel Prea Înalt nu locuiește în temple făcute de mâini omenești.”

Învățătura lui Ștefan umpluse Ierusalimul și depășise granițele Iudeii, ea ajunsese până și la iudeii din diaspora, se răspândise în nordul Africii, în Alexandria și Cirene precum și în Sicilia și Asia. Ștefan a avut confruntări aprinse cu reprezentanții comunităților iudeilor din diaspora,

veniți să se închine la Ierusalim și odată „unii din sinagoga numită a izbăviților, a cirinenilor și a alexandrinilor, împreună cu niște iudei din Cilicia și din Asia, au început o ceartă de vorbe cu Ștefan” (Fapte 6:9).

Imediat după răstignirea lui Isus, cu ocazia Cincizecimii, solia urmașilor Lui, vestită de pe buzele ucenicilor asupra cărora coborâse Duhul Sfânt avusese o largă audiență: „Și se aflau atunci în Ierusalim iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer ... parți, mezi, elamiți, locuitori din Mesopotamia, Iudeea, Capadocia, Pont, Asia, Frigia, Pamfilia, Egipt, părțile Libiei dinspre Cirena, oaspeți din Roma, iudei sau prozeliți, cretani și arabi” (Fapte 2:5,9-11). Întorși în țările lor, în comunitățile lor de proveniență, acești „oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer,” iudei din diaspora și prozeliți dintre neamuri, au povestit uluiți minunea petrecută la Ierusalim, vorbirea în limbi a urmașilor lui Isus, precum și conținutul soliei lui Petru. În pelerinajele lor anuale la templul de la Ierusalim, în intervalul celor trei ani și jumătate scurși de atunci, ei au luat cunoștință cu învățătura ucenicilor și mai ales cu învățătura lui Ștefan de pe buzele căruia au fost uimiți să audă că „Cel Prea Înalt nu locuiește în temple făcute de mâini omenești.”

Disputele cele mai aprinse cu privire la faptul că Dumnezeu nu locuiește în temple, Ștefan le-a purtat nu cu teologii-spion ai marelui preot trimiși pe urmele lui, ci cu conducătorii comunităților din diaspora, cu liderii iudei „din Cilicia și din Asia” veniți în vizită la templu și cu fruntașii sinagogilor iudeilor greci din Ierusalim, cu cei din „sinagoga Izbăviților, a Cirinenilor, și a Alexandrinilor.”

În vreme ce confruntările lui Ștefan cu teologii marelui preot se purtau doar pe tărâmul iudaismului, iar argumentele lor din Lege și datina bătrânilor puteau fi nimicite doar cu Scriptura, iudeii vorbitori de limba greacă din diaspora sau din Ierusalim mutau adesea confruntarea pe tărâmul filosofiei grecești. Ei respingeau argumentele pe care Ștefan le aducea din Scripturi cu citate din autorii păgâni, căci credința lor era croită după modelele teologiei clasicilor filosofiei grecești. Vorbitori ai limbii lui Homer, gândirea acestor iudei era profund îmbibată de conceptele și ideile culturii elene, iar credința lor era un sincretism dintre adevărul revelat de Dumnezeu poporului Său în Scriptură și minciuna filosofiei grecești, avându-și sursa în „tatăl minciunii.”

Alexandria fusese întemeiată de Alexandru cel Mare ca o replică a Atenei și devenise curând unul dintre orașele-drapel ale culturii elene. În Alexandria conviețuiau trei etnii: iudei, greci și egipteni, care se bucurau toți de drepturi egale și, după Ierusalim și Roma, orașul lui Alexandru era cetatea Imperiului Roman unde iudeii erau cei mai numeroși. Evreii de aici locuiau în propriul lor cartier, propria lor regiune - Regio Iudaeorum - unde li se permisesse să trăiască după legile lor și să fie conduși de guvernatorul lor. Ei aveau propria lor sinagogă unde își țineau serviciile divine și țineau în mână Scripturile ebraice, precum și traducerea acestora în limba greacă, Septuaginta, realizată de iudeii din Alexandria cu 300 de ani înainte de nașterea tâmplarului din Nazaret. Ei continuau să privească înspre Ierusalim ca „cetatea cea sfântă,” cetatea-mamă, dar considerau Alexandria metropola iudeilor din diaspora; ei se închinau cu fața înspre templul din Ierusalim, dar în închinarea lor au amestecat învățăturile Scripturii cu teologia greacă.

Alexandria era sediul faimoasei biblioteci, conținând scrierile autorilor păgâni și de asemenea unul dintre centrele culturii și educației elene. Mulți dintre marii învățați ai iudeilor, profesorii de la școlile de teologie din Ierusalim, cărturarii din Sinedriu și rabinii din sinagogi își „desăvârșiseră” studiile și erau încărcăți cu diplome din partea „facultăților” și instituțiilor de învățământ superior din Alexandria.

Cirene era o colonie grecească pe coasta de nord a Africii, ajunsă ulterior sub dominație romană, a cărei populație era formată din patru clase de cetățeni, dintre care iudeii erau una. Grecii intenționau să facă din această cetate „Atena Africii,” și printre cetățenii ei de onoare s-a numărat și fondatorul noii academii din Atena, Aristipus, filosof epicurean, prietenul lui Socrate. Iudeii de aici s-au remarcat într-o ocazie prin darurile bogate pe care le-au trimis la Templul de la Ierusalim și prin faptul că au apelat la protecția lui Cesar Augustus, când guvernatorii orașului au stabilit taxe exagerate pentru a intercepta darurile lor. Cilicia era o regiune din Asia Mică, devenită provincie romană cu 100 de ani înainte de Hristos, unde locuiau mulți urmași ai celor 2000 de familii de iudei pe care Antioh cel Mare le adusese aici pentru a-și asigura loialitatea provinciei.

Toți acești iudei din Alexandria, Cirene, Cilicia și Asia erau oponenți puternici ai lui Ștefan, dar printre pelerinii veniți la Ierusalim din comunitățile din diaspora se aflau și credincioși care au primit cu bucurie învățătura lui Ștefan despre templu și au purtat dincolo de granițele țării, pentru „biserica” iudaică din lumea întreagă, vestea că „Cel Prea Înalt nu locuiește în temple făcute de mâini omenești,” că omul a fost creat pentru a deveni „un templu în care să locuiască Creatorul.”

Prin predicile lui Ștefan audiate în sinagogi, prin discuțiile cu învățații națiunii, prin confruntările cu iudeii din diaspora, Domnul vestea bisericii Sale de pe pământ scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice. Acest bărbat al credinței era solul Său purtând acreditări divine, trimis de marele Împărat la fiii lui Israel, cu invitația la nuntă purtând semnătura Celui Prea Înalt. Prin Ștefan, acest umil diacon, scopul lui Dumnezeu a fost făcut cunoscut poporului evreu și a adus iudaismul la răscruce. Solia lui Ștefan adresată îngerului bisericii iudaice era gata să provoace „cernerea” în poporul lui Dumnezeu, gata să provoace marea zguduire din biserică; el urma să împartă credincioșii de ziua a șaptea în două grupe: Mireasa și Prostituata.

Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice făcea valuri în „biserica” mondială, printre iudeii de pretutindeni, atât în Iudeea, cât și în diaspora. Chiar în Ierusalim, în comunitatea-mamă, solia lui Ștefan și a urmașilor lui Isus incendia „biserica” și prin inima marii lucrări de la Ierusalim scopul divin era împins în trupul „bisericii” mondiale: „Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim și o mare mulțime de preoți veneau la credință” (Fapte 6:7). „Prin mâinile apostolilor se făceau multe semne și minuni în norod. Toți stăteau împreună în pridvorul lui Solomon ... (și) norodul îi lăuda în gura mare. Numărul celor ce credeau în Domnul, bărbați și femei, se mărea tot mai mult; până acolo că scoteau pe bolnavi chiar pe ulițe și îi puneau pe paturi și pe așternuturi, pentru ca, atunci când va trece Petru, măcar umbra lui să treacă peste vreunul din ei.

Mulțimea, de asemenea, alerga la Ierusalim, din cetățile vecine, și aducea pe cei bolnavi și pe cei chinuți de duhuri necurate: și toți se vindecau” (Fapte 5:12-16).² Când Petru vorbise mulțimii la Cincizecime, „cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați și, în ziua aceea, la

numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete.” Apostolii predica la templu, „învăţau pe norod şi vesteau în Isus învierea din morţi” şi „mulţi din cei ce auziseră cuvântarea au crezut; şi numărul bărbaţilor credincioşi s-a ridicat aproape la cinci mii” (Fapte 2:41; 4:4). Ştefan însuşi „făcea minuni şi semne mari în norod” (Fapte 6:8) şi vestea cu mult curaj că „Cel Prea Înalt nu locuieşte în temple făcute de mâini omeneşti.”

Iudaismul trecea prin cea mai profundă schimbare petrecută cu el vreodată, în toată istoria lui milenară, de 2000 de ani. Iudaismul trecea prin Ploaia Timpurie, iar aceasta tindea să se transforme curând în Ploaia Târzie; începutul Ploii Timpurii urma să devină curând sfârşitul Ploii Târzii. Aversele creşteau în intensitate, evenimentele Ploii Timpurii urmau în cascadă unele după altele şi, succedându-se rapid, aveau să aducă sfârşitul Ploii Târzii; recolta avea să se dezvolte şi secerişul avea să urmeze curând. Printr-un singur om, acest neînsemnat diacon, Creatorul cerului pune la Biserica mondială a Adventiştilor de Ziua a Şaptea din secolul întâi în faţa scopului lui Dumnezeu din veacuri veşnice.

Ştefan predica cu tărie că „Cel Prea Înalt nu locuieşte în temple făcute de mâini omeneşti,” ucenicii aduceau „mai proeminent în faţa lumii pe Mântuitorul răstignit,” prezentat de Ştefan drept templul lui Dumnezeu, iar Petru invita „poporul să primească neprihănirea lui Hristos.” Curând fiecare membru al bisericii urma să primească invitaţia la nuntă şi să aleagă, dacă acceptă sau nu, să fie făcut „un templu în care să locuiască Creatorul.” Curând lucrarea s-ar fi răspândit „ca focul în mirişte,” invitaţia ar fi ajuns în mâinile locuitorilor pământului şi inteligenţele cereşti ar fi fost martore sfârşitului istoriei păcatului în universul lui Dumnezeu. În biserică cădea chiar Ploaia Duhului Sfânt şi aceasta avea să aducă triumful guvernării lui Dumnezeu; Creatorul nu avea de gând să oprească „Ploaia” la mijlocul ei şi în planul Cerului nu existau două Ploi separate, Ploaia Timpurie şi Ploaia Târzie, ci o continuitate între ele, o singură revărsare a Duhului Sfânt, isprăvindu-Şi lucrarea, o singură Ploaie, făcând o lucrare completă, de la început până la sfârşit. (Cele două faze ale Ploii au apărut prin intervenţia mâinii omului, prin blocarea Ploii de către liderii religioşi ai naţiunii.)

Dar privite de la înălţimea sediului Sinedriului, pe ferestrele reşedinţei marelui preot, lucrurile care se petreceau jos în mijlocul gloatelor adunate în piaţă, se vedeau cu totul altfel. În viziunea marelui preot, în ultimii trei ani şi jumătate, lucrurile se degradaseră rapid în „biserică.” Cu câţiva ani în urmă, la periferia iudaismului apăruse o sectă nouă şi ciudată, secta urmaşilor lui Isus, care susţinea că liderul lor, un tâmplar obscur din Nazaret, condamnat la moarte pentru hulă la adresa Numelui lui Dumnezeu, a fost Mesia cel adevărat şi a înviat a treia zi. Această grupare care răţacea poporul şi-l abătea de la credinţa lui Moise dată sfinţilor o dată pentru totdeauna, ajunsese să fie cunoscută drept secta Calea (Fapte 24:14,22; 9:2), întrucât liderii ei predica şi pretindeau că aceasta este calea cea adevărată a Domnului (Fapte 18:25-26; 19:9,23; 16:17). „Calea” era extrem de nocivă şi câştiga cu rapiditate adepţi noi, iar apostolii ei aduceau „învăţături noi şi ciudate la aproape toate punctele de doctrină,” mutând pietrele de hotar ale iudaismului. De la sfânta sărbătoare a Celor dintâi roade, în urmă cu trei ani şi jumătate, care fusese deturnată de adepţii lui Isus, această sectă periculoasă îşi întinsese tentaculele ei malefice, gata să sugrume iudaismul, aflat acum într-un pericol mortal.

Caiafa şi cercul influent de la putere considera că a sosit momentul unei intervenţii majore şi decisive în criza iudaismului produsă de secta lui Isus, intervenţie care să închidă cazul

lui Isus, să șteargă secta Lui de pe fața pământului și să consolideze iudaismul clasic pe baze veșnice. Minunile făcute de urmașii lui Isus în popor, „umbra lui Petru” care vindeca bolnavii (Fapte 5:15), minunile lui Ștefan și mai ales teologia lui cumplită produceau tulburare mare în popor. Învățăturile sectei lui Isus puneau în primejdie chiar existența iudaismului: tot mai mulți preoți apostaziau și dezertau, trăgând cu ei în apostazie comunități întregi; poporul primea interpretarea lui Ștefan cu privire la templu; „Calea” câștiga tot mai mulți adepți; „botezurile” lor curgeau cu nemiluita, odată chiar trei mii s-au alăturat acestei secte; „norodul îi lăuda în gura mare” pe apostoli, iar în diaspora era agitație.

Iudaismul ajunsese la răscruce, iar Caiafa simțea că ceea ce se întâmpla acum în biserică - „Ploaia” Duhului Sfânt în iudaism - avea să aibă consecințe fatale pentru religia lui Moise: iudaismul sau nu va mai fi, sau va fi cu totul altceva. Iar Caiafa și Sinedriul se trezeau în afara evenimentelor, ba chiar găsiți de cealaltă parte a baricadei. Pentru ei „Ploaia” nu era vestea cea bună, ci aducea cu ea condamnarea și blestemul lui Dumnezeu: ei vărsaseră sângele lui Isus, și ar fi trebuit să cadă de față cu tot norodul la picioarele pescarului Petru și ale grupei acelea de nespălați și să întrebe străpunși în inimă, asemenea păcătoșilor la Cincizecime: „Fraților, ce să facem?” Marele preot știa răspunsul foarte bine, căci el fusese adus de spionii la urechile Sinedriului: „Pocăiți-vă... și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre” (Fapte 2:39). „Botezat în numele lui Isus?” El, Caiafa? Spre iertarea păcatelor?

Caiafa trebuia să vină în fața națiunii, împreună cu întreg Sinedriul, cu o declarație de pocăință denominațională pentru „tot sângele nevinovat care a fost vărsat pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, ... omorât între Templu și altar” și peste toate acestea să adauge sângele lui Isus, Mesia poporului Israel, vărsat chiar de ei. Trebuia să mărturisească în fața bisericii de pretutindeni crima veacurilor, omorârea Unsului lui Dumnezeu, nădejdea fiilor lui Israel. Cine? El, Caiafa? Iar apoi trebuia să se umilească și să primească toată învățătura lui Ștefan și interpretarea lui revoltătoare cu privire la templu. Cine? El, Caiafa?

Nu, lucrurile acestea erau greu de acceptat, căci slava lui Dumnezeu nu făcea decât să arunce slava marelui preot în țărână și el s-a lăsat dus de mândria inimii omenești, scufundându-se în nelegiuire. Caiafa și-a închis ochii, și-a astupat urechile și și-a împietrit inima în fața dovezilor, iar Satana l-a purtat departe în împotrivire față de adevăr. În orbirea lui, marele preot a ajuns să considere ceea ce se întâmpla în iudaism - Ploaia Duhului Sfânt, marea șansă a iudaismului, triumful religiei lui Moise - drept o mare și cumplită erezie. Caiafa s-a hotărât să pună capăt evenimentelor tulburătoare din biserică care conduceau iudaismul la nimicire și să stârpească această periculoasă erezie: marele preot s-a hotărât să oprească „Ploaia.” 3

Caiafa s-a consultat cu susținătorii săi și a decis să tranșeze definitiv problema teologiei lui Ștefan și a sectei pe care o reprezenta. Conducătorii poporului lui Dumnezeu s-au hotărât să-l distrugă pe sol și solia și căutau să înăbușe vocea Duhului Sfânt vorbind lor și națiunii pe care o păstoreau.

„Când preoții și mai marii au văzut puterea care însoțea predicarea lui Ștefan, s-au umplut de o ură amară. În loc să cedeze dovezii pe care Ștefan le-o înfățișa, ei s-au hotărât să aducă la tăcere vocea sa, omorându-l” (Faptele apostolilor, pag. 98). 4

Caiafa și cercul de la putere și-au dat seama că, dintre toți urmașii aceluia tâmplar din Nazaret pe care-L dăseră morții, Ștefan era cel mai periculos pentru cauza sfântă. Prin învățăturile revoltătoare pe care le aducea, el dăruia chiar stâlpii credinței neamului, iar prin acuzațiile deosebit de grave la adresa lor - prin susținerea că și-au scăldat mâinile în sângele Fiului lui Dumnezeu și ascundeau solia de popor - îi discreditau în fața națiunii și primejduia scaunele lor. Dintre liderii sectei lui Isus, Petru, Ioan și Iacov - care și ei îi acuzau de sângele Fiului lui Dumnezeu (Fapte 4:10; 5:28) - marele preot și oamenii săi s-au oprit asupra acestui așa-zis „diacon,” capul răutăților, cel mai fanatic, mai zelos, mai ferm, mai hotărât și mai categoric dintre toți.

Într-o ședință precedentă a Sinedriului, după audierea apostolilor, frunțașii națiunii „au pus să-i bată cu nuiele, i-au oprit să vorbească în Numele lui Isus, și le-au dat drumul” (Fapte 5:40), iar cu altă ocazie, i-au arestat pe Petru și pe Ioan, „i-au amenințat din nou și i-au lăsat să plece, căci nu știau cum să-i pedepsească, din pricina norodului” (Fapte 4:21). Marele preot și cercul restrâns de la putere s-au hotărât să nimicească secta lui Isus și plănuiau să-i omoare pe ucenici, pândind o ocazie să scape de ei fără a fi împiedicați de popor, însă au decis să ia măsuri imediate împotriva lui Ștefan. În timp ce ucenicii erau moderați - dacă moderată era acuzația lor că ei au vărsat sângele Fiului lui Dumnezeu - Ștefan era un radical: el declara că șefii iudaismului, pe scaunele lor de autoritate, împlineau voia vrăjmașului lui Dumnezeu, erau uneltele lui și făceau poporul să se închine la Satana. Dintre liderii sectei lui Isus, Caiafa și apropiații lui l-au selectat pe Ștefan, au pus vizorul pe el și l-au luat drept țintă, hotărând să-l omoare tocmai pe el, indignați de urâciunea pe care o predica despre templu, de învățatura lui ucigătoare despre sanctuar și de critica aspră a cărei țintă erau. Ștefan predica moartea religiei lui Moise și punea serios în discuție legitimitatea unei conduceri ce trăiește pe spatele poporului și refuză să se pocăiască, prin urmare era cel mai primejdios dintre toți și trebuia nu doar exclus din comunitate, ci și omorât.

Frunțașii națiunii sfinte doreau să dea un exemplu, să transmită un semnal clar națiunii și mai ales conducătorilor sectei lui Isus că oricine va călca pe urmele acestui diacon nesuferit și va primi învățatura sa ucigătoare despre templul și se va răzvrăti împotriva ordinii stabilite de Dumnezeu în poporul Său prin Moise, va împărtăși soarta lui Ștefan. Totodată ei sperau să împiedice norodul prin înfricare să părăsească credința sfântă a neamului pentru a se boteza la secta lui Isus.

„Fiindcă preoții și mai marii nu puteau înfrânge înțelepciunea clară și liniștită a lui Ștefan, s-au hotărât ca, prin el, să dea un exemplu; și, în timp ce-și satisfăceau ura lor răzbunătoare, voiau ca prin înfricare să oprească pe alții de a primi credința lui” (Faptele apostolilor, pag. 98).

Învățatura lui Ștefan devenise o problemă în biserica mondială, în iudaismul de pretutindeni, ea făcea valuri printre iudeii din țară și diaspora, de aceea marele preot a convocat Sinedriul, forul suprem al națiunii în problemele religioase și civile. Scopul marelui preot era condamnarea oficială a teologiei lui Ștefan, respingerea „noii” lui interpretări cu privire la templu, omorârea lui Ștefan și stărpirea definitivă a sectei lui Isus. Marele preot a convocat Conferința Generală a Bisericii din primul secol, pentru a se opune scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice.

Președintele Conferinței Generale i-a convocat pe membrii Sinedriului, i-a convocat pe cei mai renumiți teologi ai iudaismului, profesorii de la instituțiile de învățământ din țară, cărturarii și învățătorii Legii, „bătrânii” comunităților din Ierusalim și ai celor mai mari comunități din Iudeea, precum și liderii sinagogilor iudeilor greci în care predicase Ștefan și reprezentanții comunităților iudeilor din diaspora, din Alexandria, Cirene, Cilicia și Asia. Invitații au fost aleși din sinagogile cele mai influente din țară și diaspora și au fost selectate toate categoriile reprezentative ale iudaismului. Administrația bisericii de la cele mai înalte nivele a fost convocată la ședințe, reprezentanți din cele mai îndepărtate colțuri ale bisericii au fost invitați să ia parte, în sesiune deschisă, la lucrările Conferinței convocată în sesiune extraordinară. Caiafa și cercul influent de la putere urmărea să facă cunoscut public, bisericii mondiale, poziția Conferinței Generale cu privire la scopul lui Dumnezeu; în plină sesiune a Conferinței Generale, marele preot urmărea respingerea scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice în biserică din secolul întâi.

Dar, luptând împotriva scopului divin din veacuri veșnice, conducătorii nu bănuiau că aveau să închidă ușa harului pentru întreaga națiune, obiectul suprem al iubirii și grijii lui Dumnezeu pe pământ, și aveau să treacă definitiv flamura națiunii în mâna lui Satana.

Liderii națiunii au pregătit desfășurarea lucrărilor sesiunii la sediul Conferinței Generale de la Ierusalim proiectate să se desfășoare pe parcursul a mai multe zile, căci Conferința viza nu doar omorârea lui Ștefan, ci în zilele următoare execuției trebuiau hotărâte și implementate măsuri pentru nimicirea sectei lui Isus și restabilirea ordinii religioase în țară (acestea implicau desigur măsuri punitive împotriva preoților dezertați de la credință, a credincioșilor de rând apostaziați, readucerea maselor sub autoritatea bisericii). Marele preot dorea să obțină sprijinul liderilor iudei de pretutindeni în această acțiune, căci el plănuia „o mare prigonire împotriva Bisericii din Ierusalim” (Fapte 8:1), unde se afla sediul „sectei” lui Isus, și condamnarea învățăturii ei în întreg iudaismul, atât în țară, cât și în diaspora, în toată zona de influență a religiei lui Moise.

Planurile marelui preot nu se limitau la Ierusalim, unde erau concentrați conducătorii sectei lui Isus, ci ținteau stărpirea învățăturii lui Ștefan chiar „și în cetățile străine” (Fapte 26:11), oriunde buruiana otrăvitoare a ereziei prinsese rădăcini și își găsisse adepți. (Imediat după Conferință, Saul din Tars a fost numit șeful inchiziției Sinedriului cu misiunea specială de distruge secta lui Isus. Ea trebuia rasă de pe fața pământului prin toate mijlocele posibile: bătaia, confiscarea averii, aruncarea în închisoare și omorârea urmașilor lui Isus. „În ziua aceea, s-a pornit o mare prigonire împotriva Bisericii din Ierusalim. Și toți, afară de apostoli, s-au împrăștiat prin părțile Iudeii și ale Samariei ... Saul, de partea lui, făcea prăpăd în biserică; intra prin case, lua cu sila pe bărbați și pe femei și-i arunca în temniță” (Fapte 8:1-3). „Saul sufla ... amenințarea și uciderea împotriva ucenicilor Domnului. S-a dus la marele preot și i-a cerut scrisori către sinagogile din Damasc, ca, dacă va găsi pe unii umblând pe Calea credinței, atât bărbați, cât și femei, să-i aducă legați la Ierusalim” (Fapte 9:1-2). Mărturia din analele istoriei a însuși șefului inchiziției din acea perioadă, care a condus persecuția plănuită de Caiafa, este: „Am aruncat în temniță pe mulți sfinți, căci am primit puterea aceasta de la preoții cei mai de seamă; și, când erau osândiți la moarte, îmi dădeam și eu votul împotriva lor. I-am pedepsit adesea în toate sinagogile și îmi dădeam toată silința ca să-i fac să hulească. În pornirea mea nebună împotriva lor, îi prigoneam până și în cetățile străine” (Fapte 26:10-11).)

Planurile marelui preot vizau în special Ierusalimul, dar desfășurarea neașteptată a evenimentelor l-a împins să facă mai mult decât și-a imaginat; împrăștierea ulterioară a sectanților în urma persecuției prin Samaria, Iudeea și țările vecine, avea să-i poarte gândul criminal până și în Damasc, oraș din Siria, iar el avea să ordone ucigașilor săi să cutreiere Iudeea în lung și în lat și să facă incursiuni în țările străine pe urmele ereticilor sectei Calea. Planurile inițiale ale lui Caiafa au fost rectificate și completate de inițiativele personale ale rabinului din Tars și au fost depășite doar de zelul neobișnuit al neînfricatului Saul, mâna sa dreaptă, cu care se armoniza perfect, gând la gând și lucra mână în mână. Caiafa, în patul său de mare preot și Saul, în culcușul incomod oferit de șederile sale temporare, se gândeau noaptea ce să mai facă împotriva ereticilor, iar mințile lor erau unite de același spirit ucigaș de la început care lucrează în fiii neascultării, spirit care implanta noi faze ale persecuției în mintea celor doi.

Fruntașii națiunii au plănuit și organizat în detaliu toate elementele Conferinței: cazarea și masa delegațiilor, arestarea și desfășurarea procesului lui Ștefan, convingerea autorităților romane să nu intervină anchetând moartea ilegală și suspectă a lui Ștefan, precum și a celorlalți membri de frunte ai sectei lui Isus, în persecuția plănuită că va urma sesiunii. (Ulterior, Saul i-a prigonit în voie pe urmașii lui Isus, în prezența autorităților romane, care nu numai că au închis ochii la tot ce se întâmpla în țară, dar chiar i-au și ajutat în ascuns pe iudei - Faptele apostolilor, pag. 102).

Departamentele s-au pus în mișcare, curierii Sinedriului au împânzit țara și invitațiile au fost expediate, pe mare sau pe uscat, cu poșta Imperiului, sinagogilor din Alexandria, Cirene, Sicilia și Asia. Strategii lui Caiafa au calculat timpul necesar sosirii (deplasării) delegațiilor la Ierusalim, inclusiv al celor din localitățile cele mai îndepărtate și sincronizarea sosirii lor cu arestarea lui Ștefan. Liderii națiunii au chemat delegațiile la Ierusalim pentru lucrările sesiunii Conferinței și l-au prins pe Ștefan, întemnițându-l până în ziua procesului.⁵ Ei aveau neapărată nevoie de prezența lui Ștefan la proces, pe care îl cunoșteau ca un om ferm care nu ascunde adevărul, căci procesul lui era pretextul și fitilul pentru detonarea unei operațiuni energice împotriva sectei lui Isus.

Arestarea și desfășurarea procesului lui Ștefan implica desigur spioni care să raporteze poziția și deplasările victimei, agitatori care să stârnească o falsă controversă cu Ștefan și să-l acuze de hulă în fața mulțimii, martori mincinoși la proces pe baza depoziției cărora să poată fi omorât.

Dându-și seama că pe căile obișnuite nu puteau trata „cazul Ștefan,” sfinții din Conferința Generală „au mituit oameni să dea mărturie mincinoasă, că l-au auzit rostind cuvinte de hulă împotriva lui Moise și împotriva lui Dumnezeu. Ei au stârnit agitație în popor, l-au arestat pe Ștefan și, prin martori mincinoși, l-au acuzat că a vorbit împotriva Templului și a Legii. Ei au dat mărturie că l-au auzit spunând că Isus din Nazaret va nimici obiceiurile pe care li le-a dat Moise” (Experiențe și viziuni, pag. 198).

După ce s-au asigurat că vor putea rezolva problemele de ordin interior și vor obține sprijinul comunității în excluderea și omorârea lui Ștefan (prin pictarea acestuia în culorile cele mai întunecate), strategii Conferinței Generale au întreprins demersuri pentru ca, în exterior, fapta lor să nu producă tulburări în societatea civilă și să nu intre în conflict cu ordinea și legile Imperiului.

„În diferite ocazii, ei au mituit autoritățile romane să nu intervină când iudeii își făcuseră singuri dreptate, judecând, condamnând și executând pe întemnițați, potrivit cu obiceiul lor național. Vrăjmașii lui Ștefan nu se îndoiau că puteau să folosească din nou aceeași cale fără nici o primejdie pentru ei” (Faptele apostolilor, pag. 98).

Ei știau că pot conta pe colaborarea administrației străine, întrucât adeseori „autoritățile romane nu au depus nici un efort deosebit pentru a opri lucrarea crudă, ci, în ascuns, i-au ajutat pe iudei, pentru ca astfel să-i înduplece și să le câștige simpatia” (Faptele apostolilor, pag. 102).

Liderii națiunii au închis ochii romanilor și și-au făcut aliați chiar din dușmanii națiunii în lupta împotriva scopului lui Dumnezeu. Slujbașii Conferinței Generale au băgat adânc mâna în visteria templului, printre zecimi și daruri, și cu monezile zornăitoare, i-au mituit pe romani, astfel încât până la urmă, în cazul morții lui Ștefan nu s-a făcut nici o anchetă:

„Nici o sentință legală nu fusese pronunțată în cazul lui Ștefan, însă autoritățile romane au fost mituite cu mari sume de bani pentru a nu face niciun fel de cercetări în acest caz” (Faptele apostolilor, pag. 101).

„Mari sume de bani” din zecimea poporului, bănuțul văduvei și al oropsiților comunității, al bogaților și săracilor deopotrivă, au luat calea visteriilor romane și au intrat în buzunarele martorilor mincinoși și ale angajaților Romei, pentru a nenoroci națiunea.

Procesul lui Ștefan a antrenat mințile cele mai luminate ale națiunii și delegații din Iudeea și diaspora au venit din toate părțile, răspunzând chemării Conferinței Generale. Fruntașii națiunii l-au chemat și pe rabinul Saul din Tars, specialistul numărul unu în iudaism, expert în Tora, în Lege și Profetii, apărător de frunte al tradiției și datinii bătrânilor și al sistemului ceremonial:

„Iudei învățați din ținuturile învecinate au fost convocați ca să combată argumentele prizonierului. Saul din Tars era de față și a avut un rol de frunte în combaterea lui Ștefan” (Faptele apostolilor, pag. 98).

La data aceea, rabinul Saul nu era membru al Sinedriului, dar expertiza lui teologică impecabilă făcea necesară prezența lui: „Saul... n-a devenit membru al Sinedriului decât după moartea lui Ștefan, când a fost ales în acel consiliu ca urmare a rolului pe care îl avuse cu acea ocazie” (Istoria mântuirii, pag. 267; Faptele apostolilor, pag. 102). „Pavel era foarte educat, era admirat pentru geniul și elocvența sa ... și era un rabin de o abilitate remarcabilă” (Comentarii Biblice, vol. 6, pag. 1063), cunoscut pentru faptul că „putea judeca cu o extraordinară limpezime și, prin sarcasmul său usturător, putea să așeze pe potrivnicul său într-o lumină de neînvidiat” (Faptele apostolilor, pag. 124).

Gamaliel a fost și el prezent la proces - și a urmărit cu mândrie și admirație evoluția fostului său elev - dar atitudinea lui prudentă manifestată față de mișcarea ucenicilor, spiritul lui necombativ, poziția lui moderată făcea ca marele preot, Caiafa, să nu-și pună mari speranțe în el. Într-una din sesiunile precedente ale Sinedriului, desfășurate cu ușile închise, Gamaliel blocase brațul Sinedriului ridicat amenințător asupra sectei lui Isus și adoptase o politică de neutralitate: „Nu mai necăjiți pe oamenii aceștia și lăsați-i în pace! Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este de la oameni, se va nimici; dar dacă este de la Dumnezeu, n-o veți putea nimici. Să nu vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu” (Fapte 5:34-39). Dar de data aceasta problemele

grave din biserică trebuiau tranșate definitiv; Caiafa nu-și putea permite ca Ștefan să-i scape printre degete și trebuia să obțină neapărat condamnarea lui.

Lucrările s-au desfășurat la sediul Sinedriului, amplasat în incinta templului, în pridvorul interior, iar delegații au pășit cu sfințenie în curțile sacre pe care veniseră să le apere de teologia nimicitoare a lui Ștefan. Înainte de a intra în sala de ședințe, delegații au privit fermecați - ca de fiecare dată - clădirile marelui lor templu, de o frumusețe care-ți tăia răsuflarea, răpiți de priveliștea care încânta ochiul lor: albul de zăpadă al zidurilor de marmură și sclipirile de aur ale acoperișului strălucind în soare.

După rugăciunea de deschidere în care aleșii națiunii L-au lăudat pe Domnul și s-a invocat binecuvântarea lui Dumnezeu peste sfânta adunare și hotărârile istorice ale sesiunii Sinedriului, care se vor lua pentru binele națiunii, au început lucrările propriu-zise.⁶

În sala plină de oficialități și invitați a fost prezentat motivul convocării, în sesiune extraordinară, precum și acuzațiile aduse lui Ștefan, apoi dezbaterile au fost încredințate teologilor.

Procesul a fost condus de președintele Sinedriului, marele preot, dar el l-a lăsat pe rabinul Saul, mintea cea mai combativă a națiunii, să fie purtătorul de cuvânt al grupei teologilor.

Încă de la început, Ștefan a fost supus tirului teologilor națiunii „convocați ca să combată argumentele prizonierului” care au sărit asupra lui pentru a-i demola învățătura. El s-a aflat sub focul lor încrucișat orchestrat de renumitul rabin din Tars. Saul făcea tot ce-i stătea în puteri să-l distrugă prin argumente pe interlocutorul său și căuta să-i astupe gura, dar mânuind versetele cu dibăcie, nici măcar nu-și închipuia că lupta împotriva scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice și era el însuși „un puternic instrument în mâna lui Satana spre a-și împlini răzvrătirea sa împotriva Fiului lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor, pag. 102).

„Saul din Tars... a avut un rol de frunte în combaterea lui Ștefan. El a folosit greutatea elocvenței și logica rabinilor, în cazul acesta, spre a-i convinge pe oameni că Ștefan predica învățături înșelătoare și primejdioase” (Faptele apostolilor, pag. 98). „Saul a avut o parte proeminentă în judecarea și osândirea lui Ștefan,” el „a fost parte activă la dispută și a consimțit la moartea arestatului” (Faptele apostolilor, pag. 112; Istoria mântuirii, pag. 266).

Pentru început Ștefan s-a ferit să enunțe direct adevăruri șocante și provocatoare care să stârnească prejudecățile și mânia Sinedriului, blocând astfel procesul și prezentarea adevărului și a răspuns întrebărilor, lăsând nerostite multe din adevărurile profunde pe care le știa. Ștefan se dovedea un interlocutor abil care aducea cu tact subiectul tot mai aproape de miez, totuși chiar din discuțiile inițiale purtate cu el, mintea ageră a lui Saul din Tars a înțeles încotro ducea discuția și s-a îngrozit: nimicirea religiei lui Moise, contestarea revelației lui Dumnezeu către poporul Său! Omul acesta se ridica chiar împotriva Celui Prea Înalt - prea sfânt pentru a-I rosti numele și prin el vrăjmașul lui Dumnezeu se străduia să nimicească credința sfântă a neamului! „Ștefan acesta este ciuma iudaismului, este omul lui Lucifer!” - gândea acel care era el însuși „un instrument... în mâinile lui Satana.”

Folosind tehnicile oratoriei, stăpânind și mânuind cu dibăcie cuvintele, mimica și gesturile, rabinul Saul a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a demonstra că teologia lui Ștefan este nescripturistică, a făcut tot posibilul pentru a dovedi că Ștefan era aberant de la început până

la sfârșit. El a făcut totul să-l discrediteze și să-l omoare cu vorba pe învinuit, „dar, în Ștefan, el a întâlnit pe unul care avea o deplină înțelegere a planului lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor, pag. 98). Ștefan cunoștea Scriptura mai bine ca profesorii lui Saul de la Institut, mânuia versetele și conceptele cu o îndemânare uluitoare și împingea mereu, aproape copleșitor, concluziile discuției și mintea ascultătorilor spre finalitatea și demonstrarea teoriilor sale.

Procesul înainta greu, acuzatul nu putea fi clintit din convingerile sale, și ceea ce era cel mai rău, convingerea tainică a tuturor era că Ștefan spune adevărul. Conducătorii luptau din rășputeri să înăbușe adevărul de care Duhul îi încredința în inima lor, convingerile tainice ale inimii, luminate de cuvintele divine ieșite de pe buzele solului lui Dumnezeu. Dar aceste convingeri, o dată primite, îi împingeau la gesturi prea radicale pe care nu erau dispuși să le facă, implicau răsturnări prea mari pe care nu voiau să le accepte.

În plină sesiune a Conferinței Generale, Caiafa ar fi trebuit să mărturisească faptul că, în urmă cu trei ani și jumătate, în sesiunea Sinedriului ținută cu ocazia procesului lui Isus, a fost greșit când și-a sfâșiat haina și L-a condamnat la moarte pe Isus. Marele preot ar fi trebuit să mărturisească faptul că a manipulat Sinedriul pentru a obține omorârea lui Isus și că hotărârile de atunci ale Conferinței Generale, înspre care erau îndreptați ochii credincioșilor din biserică, au fost greșite. Fruntașii națiunii ar fi trebuit să recunoască faptul că au păcătuit când au votat și L-au răstignit pe Isus și că au lepădat solia Lui, solia 31, pe care au ascuns-o de popor.

În pocăință, cercul de la putere ar fi trebuit să iasă în fața Bisericii mondiale, a iudeilor din țară și de pretutindeni, să vină înaintea poporului cu o declarație de pocăință denominațională. Administrația bisericii și corpul pastoral al marelui preot ar fi trebuit să se pocăiască pentru că l-au urmat orbește pe Caiafa în fapta lui nelegiuită de a-L omorî pe Dumnezeu în persoana Solului Său din Nazaret și că au predicat apoi norodului în sinagogi că Unsolul lui Dumnezeu a fost un eretic care lucra cu puterea lui Belzebut. Conducătorii ar fi trebuit să mărturisească că au iubit mai mult banii, puterea și autoritatea decât adevărul lui Dumnezeu, că s-au agățat cu obstinație de scaunele lor de frunte din sinagogă și au trăit pe spatele bietului popor pe care l-au păcălit cu versete din Scripturi și cu citatele lor preferate din Maleahi și au făcut ca sfântul adevăr al lui Dumnezeu să slujească scopurilor lor personale. Preoții mai tineri ar fi trebuit să se tăvălească în sac și cenușă că și-au încredințat creierul și mântuirea lui Caiafa și superiorilor lor, că s-au supus unui sistem nelegiuit, care nu-l mai slujea pe Dumnezeu, ci era un instrument în mâna marelui vrăjmaș. Cu toții ar fi trebuit să se pocăiască în cenușă că au devenit „reprezentanții lui Satana:” „Oamenii pe care Dumnezeu îi chemase să fie stâlpul și temelia adevărului deveniseră reprezentanții lui Satana. Ei făceau lucrarea pe care el dorea ca ei să o facă, ajungând să reprezinte greșit caracterul lui Dumnezeu și să determine lumea să-L considere ca fiind un tiran” (Hristos, Lumina lumii, pag. 36).

Cu toții ar fi trebuit să-L reabiliteze pe Sol, pe Fiul lui Dumnezeu și mai ales să primească solia Lui. Ar fi trebuit să accepte demolarea completă a concepției lor despre Dumnezeu și să proclame că „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei dreapți și peste cei nedreapți” (Matei 5:45). Ar fi trebuit să recunoască adevărul că „Cel Prea Înalt nu locuiește în temple făcute de mâini omenești” și să predice că locuiește în Templul din Nazaret pe care ei L-au dărâmat, dar care a fost ridicat din nou în trei zile (Ioan 2:19) la dreapta Tatălui. Ar fi trebuit să-l îmbrățișeze cu sinceritate pe Ștefan, să-i ceară iertare că

au plănuit să-l omoare și să primească din mâna lui invitația de a fi făcuți „un templu în care să locuiască Creatorul.”

Sesizând că pierde teren în confruntarea cu Ștefan, marele preot a luat cuvântul și - după tactica lui Satana - a deviat discuția și a abătut atenția de la convingerile adevărului. Caiafa a căutat să-i îngrozească pe cei prezenți, stârnind indignarea, oroarea și opoziția colegilor săi; cu brațul ridicat spre cer, l-a fulgerat cu privirea pe acuzat și i-a zis: „Te jur, pe Dumnezeul Cel Viu, să ne spui dacă ai declarat că templul nostru preasfânt va fi dărâmat!” El l-a silit pe învinuit să renunțe la credința sa nebună într-un tâmplar: „Dă slavă lui Dumnezeu: noi știm că omul acesta este un păcătos!” (Ioan 9:24). Dar Ștefan era de neclintit, el nu-L putea slăvi pe Dumnezeu decât cu adevărul, iar adevărul lucrase în inima lui și-l făcuse solul lui Dumnezeu.

Asmuțind teologii asupra lui, dându-l pradă dinților buldogilor Sinedriului sub privirile asistenței, făcându-și fruntea de granit și inima de piatră în fața argumentelor lui Ștefan, conducătorii luptau împotriva Duhului Sfânt. Frunțașii se străduiau să-l distrugă pe sol și solia, iar alături de ei, martorii cerești consemnau că liderii națiunii sfinte sunt „nedemni de încredere când sunt în joc interese majore.”

După duelul purtat cu Ștefan, după audierea martorilor mincinoși și a învinuitului, Saul din Tars s-a ridicat și și-a început pledoaria. Liniștea s-a așternut peste sală și toate privirile s-au îndreptat spre vestitul vorbitor.

Rabinul Saul era un „orator educat și cunoscut” (Mărturii, vol. 3, pag. 433), format în școala teologică a lui Gamaliel și era binecunoscut că „obiceiul lui Pavel era să adopte un stil oratoric în predicarea sa” (Review and Herald, 18 iulie 1899). „Pavel era un orator iscusit... deseori căutase să impresioneze pe ascultătorii săi prin avânturi oratorice” (Faptele apostolilor, pag. 252) și la fel a procedat și acum.

„Onorată instanță, augustă adunare!” El s-a înclinat în fața lui Caiafa, sfântul Celui Prea Sfânt, a salutat prezența slăvită a marelui preot, reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ - rezemat pe spătarul scaunului său pontifical, mângâindu-și satisfăcut barba la auzul acestor cuvinte măgulitoare - a salutat prezența înțelepților poporului, a bătrânilor din Sinedriu, a învățăturilor Legii, cărturarilor și fariseilor și a colegilor săi teologi mai tineri. El s-a declarat onorat ca în ocazia prezentă să apere adevărul în prezența domniilor lor, în fața acestei sfinte adunări. Arătând înspre învinuit, a ținut să sublinieze că susținerile acuzatului sunt extreme, că aici nu este vorba despre o simplă ceartă teologică privind lucruri lipsite de însemnătate de la periferia credinței, ci este în joc chiar integritatea iudaismului și onoarea lui Dumnezeu. El a arătat că este o datorie sfântă, o dovadă de credincioșie și patriotism, să stârpească din rădăcini buruiana urâtă și otrăvitoare a ereziei, care îmbâcsea mintea și judecata poporului neștiutor de carte și a declarat că ei sunt aici pentru a apăra Numele Celui Veșnic, Nume care fusese ponegrit de acest eretic prin învățăturile lui. Saul s-a adresat conducătorilor neamului și a flatat audiența apelând la înțelepciunea și discernământul lor de stâlpi ai credinței, gardieni ai doctrinelor sfinte, străjeri pe turnurile Sionului.

Marele orator și-a început discursul în cuvinte care au uimit asistența, au impresionat augusta adunare și și-a calculat fiecare gest și cuvânt; prin numărul său de actorie, ținta să-i cucerească pe toți și să asigure condamnarea învinuitului.

Acuzația principală adusă lui Ștefan era aceea că a hulit templul sfânt și pe Dumnezeu, iar martorii mincinoși declarau că „nu încetează să spună cuvinte de hulă împotriva acestui locaș Sfânt și împotriva Legii” și a obiceiurilor „pe care ni le-a dat Moise” (Fapte 6:13-14).

Saul s-a uitat țintă la marele preot, apoi a cuprins cu privirea întreaga adunare a maeștrilor națiunii așezați pe scaunul lui Moise: „Cu voia dumneavoastră, stimați frați, voi arăta în fața sfințiilor voastre și vom fi cu toții de acord că învățătura învinuitului aici de față, ‚noua’ lui interpretare cu privire la sanctuar, este o erezie spurcată, un atac revoltător la adresa sanctuarului - temeliea credinței noastre.” În continuare Saul a cerut permisiunea să reamintească stâlpii credinței iudaismului și a apelat la toate dovezile din Scriptură și din datina bătrânilor pentru a dovedi greșită teologia lui Ștefan și a dovedi corectă poziția lor tradițională cu privire la sanctuar. El a făcut referiri la istoria națională, și cu un sul din Tora în mână stângă și cu brațul drept ridicat înspre cer, a citat din memorie Exod 25:8 ca dovadă că Domnul i-a poruncit lui Moise să construiască un cort în mijlocul taberei; a citat 2 Samuel 7:5-14 ca mărturie că Domnul i-a făgăduit lui David că fiul lui, Solomon, urma să construiască templul; a citat 2 Cronici 7:1-2 ca dovadă că Dumnezeu a binecuvântat templul lui Solomon cu ocazia ceremoniilor de consacrare a acestuia, amintind că, atunci când și-a isprăvit Solomon rugăciunea, slava lui Dumnezeu s-a coborât peste templu și „preoții nu puteau să intre în Casa Domnului, căci slava Domnului umplea Casa Domnului.”

Saul a vorbit apoi despre slava viitoare a lui Israel și a templului și a vrăjit asistența prezentând înaintea minții lor imagini strălucitoare înfățișând destinul înalt al acestei clădiri care era menită să ajungă diadema și cununa întregului pământ. În ochii tuturor, el a dat lovitura decisivă teologiei lui Ștefan, aducând în opoziție afirmațiile mincinoase ale lui Ștefan cu declarația marelui Iehova: „Așa vorbește Domnul” - și Saul a apăsă pe cuvinte - „Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Isaia 56:7).

Cu privirile cufundate în zare, scrutând viitorul, în cuvinte care au fermecat adunarea, rabinul a vorbit înflăcărat despre veșnicia templului, a neamului Israel, a seminței lui Avraam, despre slava viitoare a națiunii sfinte, despre care au scris uimiți profeții, când va veni adevăratul Mesia, Sfântul lui Dumnezeu. El a vorbit despre venirea lui Mesia în glorie, despre viitorul strălucit și supremația politică și religioasă a națiunii Israel și a creat o legătură de simpatie sufletească între el și ascultători. Mutându-și atenția de la un chip la altul, privindu-l pe fiecare în ochi și smulgând de la fiecare privirea sa aprobatoare, Saul a apărat cu patos obiceiurile lui Moise, care conform martorilor mincinoși fuseseră atacate de acuzat, a vorbit despre perpetuitatea lor veșnică, citând din datina bătrânilor, din Lege și Prooroci și a arătat că poruncile, sărbătorile și legile sistemului ceremonial au fost date ca legi nemuritoare: „Aceasta este o lege veșnică pentru urmașii lor și pe care copiii lui Israel vor trebui s-o țină” (Exod 27:21; Levitic 3:17).

Saul a arătat că nu este treaba muritorilor să chestioneze tainele locuinței Celui Prea Înalt, că „lucrurile ascunse sunt ale Domnului Dumnezeuului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor nostri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele Legii.” El a declarat că Domnul „a ales Ierusalimul” și templul să-Și pună Numele Său cel sfânt în el (Zaharia 3:2) și că învățătura lui Ștefan cu privire la templu nu este decât o reîntoarcere la teologia nemernicului Isus, care fusese deja tranșată și catalogată drept erezie acum trei ani și jumătate, cu ocazia

procesului său, când fusese condamnat pentru hulă. Saul a arătat că ideea lui Ștefan nu este decât a reiterare a cumplitei pretenții a aceluia care se făcuse pe sine Dumnezeu zicând: „Eu și Tatăl una suntem” și că, dusă la concluzia ei finală (pleonasm?), teologia lui Ștefan conduce la revoltătoarea blasfemie, hula cumplită: pretenția muritorului nenorocit că este Dumnezeu.

Sigur pe sine, tolbă de înțelepciune, cu pieptul rabinic umflat de cunoștințe, a recitat versuri din poeziile bătrânilor cărturari (Fapte 17:28) și în cele din urmă s-a întors la Scriptură concluzionând cu privire la Ziua Ispășirii: „Aceasta să fie pentru voi o zi de Sabat, o zi de odihnă, în care să vă smeriți sufletele ... să fie pentru voi o lege veșnică: o dată pe an să se facă ispășire pentru copiii lui Israel, pentru păcatele lor” (Levitic 16:31, 34).

Saul și-a încheiat pledoaria convingătoare în privirile aprobatoare ale asistenței și, în finalul alocuțiunii, a cerut gardienilor doctrinelor măsuri ferme pentru păzirea adevărului lui Moise și condamnarea oficială a învățăturilor sectei Calea. Plin de sine, s-a așezat sigur pe scaun; prestația sa fusese un triumf, adunarea era paralizată și mută, iar în inimile tuturor sentința fusese pronunțată.⁷

După câteva clipe de tăcere necesare ca asistența să-și revină, pentru a se conforma procedurii și a menține o aparență de legalitate, președintele Conferinței Generale a dat cuvântul acuzatului, spre a-și susține cazul. Caiafa l-a privit aspru pe învinuit, s-a îndreptat acuzator spre el și a zis: „Așa stau lucrurile?” (Fapte 7:1).

Ștefan a vorbit calm și liniștit, iar vocea lui plutea printre coloanele înalte, umplând bolțile sălii. Ștefan s-a apărat „în cuvinte care au ținut sala ca vrăjită” (Faptele apostolilor, pag. 99) și puterea liniștită a lui Dumnezeu a fost asupra vorbitorului și ascultătorilor. În liniștea sălii, în care cuvintele acuzatului curgeau blânde ca un râu, Duhul cercetător care „desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile” a trecut de la inimă la inimă aducând tuturor convingerea adevărului. De pe buze unse cu har, cuvintele Duhului Sfânt au umplut sala, în dorința lui Dumnezeu de a dărâma barierele lui Satana, de a ajunge la inima învârtoșată a liderilor națiunii și de a străpunge platoșa mândriei. Dincolo de bărbiile înțepenite, frunțile de cremene, obrajii crispați și palmele încleștate pe brațele scaunelor, Tatăl citea soarta sfâșietoare a inimii cuprinse de păcat.

Perii cărunți, palmele bătrâne, ochii slăbiți, obrajii ridați sau tenul proaspăt al teologilor în floarea vârstei, erau numărate toate în burduful de lacrimi al Cerului. Copiii Săi erau acolo-n sală! Cu suspine negrăite, Mângâietorul privea spre rodul muncii sufletului Mielului înjunghiat la întemeierea lumii și căuta să-i scape pe proprii Săi copii de păcatul lor mortal. Mirele căuta să-i convingă de nevoia lor cea mai mare, de necesitatea unirii dintre divin și uman, spre a primi haina de nuntă. Duhul Sfânt căuta să arunce slava omului muritor în țărână și din țărână să-l ridice triumfător pentru a face „un templu în care să locuiască Creatorul.”

Prin cuvintele lui Ștefan, Tatăl a adus în fața conducătorilor națiunii scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice și a oferit iubitorilor Lui copii toate dovezile pentru ca mintea lor să primească adevărul. Domnul a sigilat adevărul de pe buzele lui Ștefan prin minunea petrecută în mijlocul lor; vorbind despre scopul ceresc, cu gândul la țara de sus, Ștefan a pierdut din vedere scena din fața sa și chipu-i s-a luminat de slava divină:

„Pe când Ștefan stătea față în față cu judecătorii săi, pentru a răspunde acuzației de hulă, o lumină cerească a strălucit asupra chipului său și ,toți cei ce ședea în Sobor s-au uitat țintă la Ștefan, și fața lui li s-a arătat ca o față de înger.” Mulți din cei care au privit această lumină au tremurat și și-au acoperit fețele” (Faptele apostolilor, pag. 99).

Dar nici puritatea adevărului, care țâșnea ca un izvor curat de pe buzele solului, nici minunea aceea nemaipomenită petrecută în mijlocul lor, în plină sesiune a Conferinței Generale, fața aceea „de înger” a lui Ștefan, n-au reușit să clinească nici cât un pai, hotărârea și încăpățânarea ciudată a liderilor națiunii. „Mulți din cei care au privit această lumină au tremurat și și-au acoperit fețele” în vinovăție.

Saul din Tars s-a străduit să înfrunte lumina aceea divină și s-a luptat să înfrângă convingerile tainice ale inimii lui. El și-a crispat ochii, chinându-se să-și scufunde privirea în lumina aceea acuzatoare și dureroasă și s-a forțat pe sine să lovească în țepușul care-i străpungea inima, privind lumina sfântă ce strălucea pe chipul lui Ștefan. El și-a împlântat adânc talpa însângerată în acel țepuș, răsucind piciorul și îngropându-i vârful în nisip și s-a unit cu Sinedriul în răzvrătire.

Cerul epuizase resursele iubirii, căci iubirea infinită era neputincioasă la ușă și aștepta ca Iubita din odaie să se ridice și să deschidă Iubitului, trăgând zăvorul blocat cu mâna ei (Cântarea Cântărilor 5:2-6). Iubitul o chemase să vină la nuntă, dezmierdând-o „soro, mireaso,” așa cum făcea de obicei: „Vino cu mine din Liban, mireaso, vino cu mine din Liban! ... Mi-ai răpit inima, soro, mireaso, mi-ai răpit inima! ... Ce lipici în dezmierdările tale, soro, mireaso! ... Miere picură din buzele tale, mireaso, miere și lapte se află sub limba ta, și mirosul hainelor tale este ca mirosul Libanului. Ești o grădină închisă, soro, mireaso, un izvor închis, o fântână pecetluită” „Eu intru în grădina mea, soro, mireaso, îmi culeg smirna cu miresmele mele” (Cântarea Cântărilor 4:8-12; 5:1). Mirele bătea la ușă (Apocalipsa 3:20) și glasul Preaiubitului se auzea de afară „Soro! Mireaso!”, strigând-o pe fecioară adormită, chemând-o din întunericul în care se afla ea, spre a se uni cu ea: „Adormisem, dar inima îmi veghea... Este glasul preaiubitului meu, care bate: „Deschide-mi, soro, scumpo, porumbițo ... Căci capul îmi este plin de rouă, cârlionții îmi sunt plini de picurii nopții” (Cântarea Cântărilor 5:2-6).

Adormită lângă candela ei fără ulei (Matei 25:5-6), neînțeleapta fecioară s-a trezit surprinsă de vocea Solului Legământului, de venirea lui neașteptată, ca un hoț noaptea, în ceasul în care nici nu se gândea (Matei 24:25; Maleahi 3:1). Ea s-a trezit în cămașa ei de noapte, în haina neprihănirii de sine, o țesătură fină făcută din fire de lucrătură omenească (Parabole, pag. 310) și întârzia să se îmbrace, refuzând haina de nuntă: „Mi-am scos haina, cum să mă îmbrac iarăși? Mi-am spălat picioarele, cum să le murdăresc iarăși?” Ea își scosese haina de zi cu zi a faptelor murdare, se spălase pe picioare, gândea că era curată și nu dorea să se îmbrace de nuntă. Mirele „a vârât mâna pe gaura zăvorului,” dar Iubita se zăvorâse pe dinăuntru; ușa era fixată, încremenită și baricadată de teama străinilor luciferici din noapte. „Dar iubitul meu a vârât mâna pe gaura zăvorului, și mi-a fost milă de el atunci. M-am sculat să deschid iubitului meu.” După ce Iubitul plecase, ea s-a ridicat să deschidă și L-a căutat apoi pentru nunta ei, o nuntă care n-a mai avut loc niciodată: „Am deschis iubitului meu; dar iubitul meu plecase, se făcuse nevăzut. ... L-am căutat, dar nu l-am găsit; l-am strigat, dar nu mi-a răspuns” (Cântarea Cântărilor 2:6). Ea a umblat buimacă prin noapte, a fost bătută de „păzitorii care dau ocol cetății,” gardienii vechilor

pietre de hotar ale urbei, iar străjerii de pe zidurile Sionului i-au luat marama de nuntă: „Păzitorii care dau ocol cetății m-au întâlnit, m-au bătut, m-au rănit; mi-au luat marama străjerii de pe ziduri.” Ea a pribegit apoi de la o mare la alta, de la miazănoapte la răsărit, a umblat istovită încoace și încolo, ca să caute cuvântul Iubitului, și tot nu l-a găsit (Amos 8:12).

Ea a fost cuprinsă de gelozie și inima i-a fost pârjolită de jarul ei de foc, când L-a văzut iarăși cu Mireasa Lui - apărută nu știu de unde - și a întrebat trecătorii cu mirare, frântă de durere: „Cine este aceea care se ivește ca zorile, frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor?” „Cine este aceea care se suie din pustiu, rezemată de iubitul ei? ... Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău; căci dragostea este tare ca moartea, și gelozia este neînduplecată ca Locuința morților; jarul ei este jar de foc, o flacăra a Domnului. Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, și râurile n-ar putea s-o înec; de ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste, tot n-ar avea decât dispreț” (Cântarea Cântărilor 6:7; 8:5-7). Ea n-ar fi cunoscut ce este gelozia, n-ar fi învățat ce este jarul ei de foc, jarul „Locuinței morții,” „flacăra Domnului” (2 Tesaloniceni 2:8), dacă alături de iubitul ei n-ar fi apărut ființa aceea de o frumusețe cumplită, „frumoasă ca luna, curată ca soarele,” „slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană,” îmbrăcată cu „in subțire, strălucitor și curat,” care „s-a pregătit” pentru nunta Mielului pe vremea când ea refuza să deschidă. După nunta Lui, ea L-a implorat și a strigat după El, „Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău,” dorind și ea să primească sigiliul, inelul de nuntă, dar încercările ei deplasate n-au făcut decât să o umple, în proprii ei ochi, de dispreț veșnic sub privirile trecătorilor cerești îndurerăți. „Vă rog fierbinte, fiice ale Ierusalimului, dacă găsiți pe iubitul meu, ce-i veți spune?”

Cu voce calmă și liniștită, Ștefan și-a prezentat apărarea și, în loc să răspundă direct acuzațiilor ce i se aduceau, a căutat mai întâi să câștige încrederea ascultătorilor, să dărâme prejudecățile, dovedindu-și loialitatea și atașamentul indiscutabil față de credința neamului, față de națiunea sfântă și liderii ei. Printr-o bună cunoaștere a propriei lor istorii, el urmărea să-i câștige de partea sa și să aducă înaintea minții lor marele subiect al sanctuarului ceresc. El încerca să salveze sufletele acuzatorilor săi de la ruina veșnică și interesul pentru ei și Numele lui Dumnezeu mișca inima sa. Cel pe care îl considerau vrăjmașul lor, criticul și acuzatorul lor, era adevăratul lor prieten care nu-i putea flata în nelegiuirea lor și care nu putea reține nici un cuvânt prin care putea salva sufletele lor. „Vrăjmașul” lor era îndurerat de întunericul în care se aflau și dorea să le aducă lumină, fiind gata să se unească cu ei în vestirea adevărului, dacă ei ar fi primit adevărul.

„El a repetat istoria poporului ales al lui Dumnezeu în cuvinte ce au lăsat adunarea fără grai. El a dovedit o cunoaștere deplină a economiei iudaice, cum și a interpretării ei spirituale, manifestate acum prin Hristos. El a început cu Avraam, parcurgând istoria generație după generație, trecând prin toate evenimentele naționale ale lui Israel, până la Solomon, subliniind punctele cele mai importante pentru a-și apăra cauza.

Ștefan și-a prezentat în mod clar loialitatea față de Dumnezeu și față de credința iudaică ... . El a făcut legătura între Domnul Isus Hristos și întreaga istorie iudaică. A făcut referire la construirea templului de către Solomon și la cuvintele acestuia și ale lui Isaia” (Istoria mântuirii, pag. 263-264).

Din aproape în aproape, cu tact și înțelepciune, el urmărea să introducă marile adevăruri cu privire la templu - inima sistemului lor de închinare.

Ștefan a interpretat istoria iudaică într-o nouă lumină: încercarea lui Dumnezeu de a împlini cu poporul Său scopul Lui din veacuri veșnice.⁸ Începând de la Avraam, din întreaga istorie plină de fapte și evenimente, din puzderia de regi și războaie ale neamului, el a selectat momentele cele mai semnificative, în jurul cărora gravitau adevărurile cu privire la templu: Moise, David, Solomon, și a făcut legătura acestor evenimente cu persoana lui Isus din Nazaret, citând cuvintele lui Moise: „Acest Moise a zis fiilor lui Israel: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine: de el să ascultați”” (Fapte 7:37). Ștefan le-a reamintit că „părinții noștri aveau în pustie Cortul Întâlnirii, așa cum îl rânduiseră Cel ce i-a spus lui Moise să-l facă după chipul, pe care-l văzuse” (Fapte 7:44) și urmărea să facă legătura dintre Isus din Nazaret și porunca dată lui Moise: „Să-Mi facă un locaș Sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exod 25:8). El intenționa să le arate că Isus este împlinirea făgăduinței făcute lui David că Dumnezeu îi va ridica un urmaș care va zidi o casă (2 Samuel 7:11,13) și că templul lui Solomon a fost construit dintr-o eroare de interpretare, citând ca dovadă cuvintele lui Isaia: „David a căpătat milă înaintea lui Dumnezeu, și a cerut să ridice o locuință pentru Dumnezeul lui Iacov. Și Solomon a fost acela care l-a zidit o casă. Dar Cel Prea Înalt nu locuiește în locașuri făcute de mâini omenești, cum zice proorocul: „Cerule este scaunul Meu de domnie, și pământul este așternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă Îmi veți zidi voi Mie, zice Domnul sau care va fi locul Meu de odihnă?”” (Fapte 7:46-49).

...

„Când Ștefan a ajuns la acest punct, între oameni s-a produs un tumult. Când el a făcut legătura între Hristos și profeții, și când a vorbit în felul acela despre templu, preotul, pretinzând a fi copleșit de oroare, și-a sfâșiat veșmintele. Acest act a fost pentru Ștefan semnalul că glasul îi va fi curând adus la tăcere pentru totdeauna, El a văzut împotrivirea cu care erau întâmpinate cuvintele lui și și-a dat seama că își rostea ultima sa mărturie” (Faptele apostolilor, pag. 100).

„Ștefan s-a referit la istoria templului și a declarat că Dumnezeu nu locuiește în temple făcute de mâini omenești. Iudeii adorau templul și erau cuprinși de o mai mare indignare când se spunea ceva împotriva acelei clădiri, decât dacă s-ar fi spus împotriva lui Dumnezeu” (Experiențe și viziuni, pag. 197).

Când Ștefan era chiar pe punctul de a enunța scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, inimile s-au umplut de mânie demonică și sala a clocotit de „tumult de pasiuni clericale.” Ștefan și-a dat seama că fruntașii națiunii au închis ușa Duhului Sfânt și s-au baricadat pe dinăuntru și a înțeles că orice cuvânt era de-acum inutil. Mărturia lui cădea de acum în urechi surde prin urmare „deși era în mijlocul predicării sale, totuși a încheiat-o brusc” (Faptele apostolilor, pag. 100). Potrivnicii săi au fost luați deplin în posesie de marele vrăjmaș pentru a-i împlini voia și ei au devenit case ale întunericului.

Sabia cu două tăișuri a Duhului Sfânt (Evrei 5:12) a fulgerat în mâna solului lui Dumnezeu, a tăiat adânc în suflet și gândurile întunecate ale inimilor au fost descoperite, iar conducătorii națiunii au fost demascați ca luptând împotriva Duhului Sfânt, slujind nu pe Dumnezeu, ci pe Satana:

„Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt. Cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi. Pe care din proroci nu i-au prigonit părinții voștri? Au omorât pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihănit, pe care L-ați vândut acum și L-ați omorât. Voi, care ați primit Legea dată prin îngeri, și n-ați păzit-o!” (Fapte 7:51-53).

„La aceste cuvinte, preoții și mai marii și-au ieșit din fire de mânie. Acționând mai mult asemenea fiarelor de pradă decât ca ființe omenești, ei s-au năpustit asupra lui Ștefan, scrâșnind din dinți. Pe fața lor plină de cruzime, prizonierul și-a citit soarta” (Faptele apostolilor, pag. 100).

Apoi scena dinaintea lui Ștefan a dispărut, porțile cerului s-au deschis și el a văzut slava curților cerești și pe Hristos la tronul lui Dumnezeu, aplecat asupra sa, „gata să-l susțină pe slujitorul Său care avea să sufere martiriul pentru Numele Său” (Istoria mântuirii, pag.265). El L-a văzut pe Fratele său mai mare, Fiul omului, tâmplarul asudat din Nazaret în care se realizase scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, înălțat la dreapta Tatălui - într-o viziune slăvită pe care Cerul i-a oferit-o lui Ștefan ca o confirmare supranaturală a întregii sale credințe cu privire la scopul lui Dumnezeu cu neamul omenesc. El a văzut valurile de slavă divină revărsându-se prin trupul Fiului omului, ca o dovadă că Fiul născut din sânul neamului omenesc este un templu în care locuiește Creatorul.

Când „în cuvinte triumfale, Ștefan a exclamat: ‚Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu,‘ ... faptul acesta era mai mult decât puteau suporta prigonitorii lui. Astupându-și urechile ca să nu mai audă cuvintele sale și răcnind, aceștia s-au năpustit furioși asupra lui” (Faptele apostolilor, pag. 101).

„Când au auzit ei aceste vorbe, îi tăia pe inimă, și scrâșneau din dinți împotriva lui... Ei au început atunci să răcnească, și-au astupat urechile, și s-au năpustit toți într-un gând asupra lui” (Fapte 7:54-57).

Capetele s-au întors înspre scaunul marelui preot, Caiafa s-a ridicat în picioare și și-a sfâșiat veșmântul sfânt în plină sesiune, ridicând brațele și privirea spre cer. Oamenii săi au asmuțit sala incendiată deja de cuvintele lui Ștefan și în vacarmul general care s-a produs, printre strigăte demonice și pumni agitați prin aer, fețe schimonosite și bărbii tremurând de indignare și oroare, membrii Sinedriului au votat în unanimitate condamnarea la moarte a acuzatului.⁹

Fiarele au sărit asupra lui Ștefan, „l-au târât afară din cetate, și l-au ucis cu pietre” (Fapte 7:58)

Saul s-a aprins de râvnă nespuse de mare pentru Legea străbună și datinile strămoșești, a solicitat promulgarea unui decret de condamnare a ereziei și de pedepsire a ereticilor și cineva s-a ridicat și a cerut persecutarea până la moarte și distrugerea acestei secte urâcioase a lui Isus, citând porunca lui Moise: „Dacă se va ridica în mijlocul tău un proroc sau un visător de vise ... zicând: ‚Haidem după alți dumnezei’ - dumnezei pe care tu nu-i cunoști - ,și să le slujim!’ ... prorocul sau visătorul acela de vise să fie pedepsit cu moartea” (Deuteronom 13:1-5). „Să aduci la porțile cetății tale pe bărbatul sau femeia care va fi vinovat de această faptă rea și să ucizi cu pietre sau să pedepsești cu moartea pe bărbatul acela sau pe femeia aceea. ... Întâi mâna martorilor să se ridice asupra lui ca să-l omoare, și apoi mâna întregului popor. Să scoți astfel răul din mijlocul tău” (Deuteronom 17:2-7).

La scurt timp după omorârea lui Ștefan, Caiafa l-a convocat pe Saul care, îngrozit de amploarea ereziei cu care se confruntase la proces, se consacrase tainic lui Dumnezeu și care a cerut mână liberă să nimicească secta lui Isus. Marele preot i-a deschis ușa Sinedriului și i-a forțat pe membrii Sfatului suprem să accepte primirea lui Saul în rândurile lor, călcând stipulațiile Sinedriului cu privire la vârsta membrilor consiliului: „După moartea lui Ștefan, Saul a fost ales ca membru al Sinedriului, avându-se în vedere contribuția lui cu acea ocazie” (Faptele apostolilor, pag. 102). Caiafa l-a răsplătit pe Saul pentru serviciile aduse țării la proces și pentru oferta nesperată a lui Saul care se mula perfect pe planurile lui, l-a numit șeful inchiziției și i-a acordat puteri depline să nimicească secta lui Isus. Saul se dovedea omul potrivit la locul potrivit, apărut în momentul potrivit, pentru a împlini strategia marelui preot:

„În ziua aceea, s-a pornit o mare prigonire împotriva Bisericii din Ierusalim. Și toți, în afară de apostoli, s-au împrăștiat prin părțile Iudeii și ale Samariei.” „Saul, de partea lui, făcea prăpăd în biserică; intra prin case, lua cu sila pe bărbați și pe femei și-i arunca în temniță” (Fapte 8:1,3).10

Prin omorârea lui Ștefan, liderii neamului ales au astupat vocea Duhului Sfânt și au respins definitiv scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice pentru ei și națiune. Ei l-au răstignit pe Isus, l-au omorât cu pietre pe Ștefan, au ascuns de poporul pe care-l păstoreau solia lui Isus, scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, și au aruncat la gunoi ultima invitație la nuntă adresată lor și națiunii în fruntea căreia se aflau.

Prin vocea Conferinței Generale, biserica și conducerea ei l-au spus lui Dumnezeu: „Nu avem nevoie de Tine, nu avem nevoie de scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice! Nu avem nevoie de nuntă, nu vrem să fim Mireasa Mielului!” Lepădând scopul divin din veacuri veșnice, vocea Conferinței Generale a încetat definitiv să mai fie vocea lui Dumnezeu către poporul Său și a devenit irevocabil și implacabil vocea din Endor, vocea Balaurului cel mare, șarpele cel vechi care înșeală întreaga lume, inclusiv poporul ales. În sesiunea Conferinței Generale, biserica acelei vremi a lepădat ultima invitație la nuntă adresată ei și și-a bătut joc de Mirele Ceresc. Invitația mototolită, scuipată și călcată în picioare de poporul lui Dumnezeu de pe pământ, a fost ridicată și recondiționată cu lacrimi în camera Mirelui Ceresc și înmănată apostolului Pavel, fostul criminal Saul și dusă neamurilor: „Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiți și singuri vă judecați nevrednici de viața veșnică, iată că ne întoarcem spre Neamuri” (Fapte 13:46). Invitația șifonată pe care căutase s-o distrugă ucigașul Saul a fost recuperată de apostolul Pavel și dusă neamurilor - o parabolă a zilelor din urmă.

La fel ca frații săi de mai târziu de la Minneapolis, Caiafa și reprezentanții Conferinței Generale au blocat Ploaia pentru biserica din primul secol. Caiafa a convocat Conferința Generală, l-a omorât pe Ștefan, i-a persecutat pe ucenici și a condamnat învățătura lor. Semințele rebeliunii semănate timp de 2000 de ani, încă de la ieșirea din Egipt și cultivate cu obstinație în ultima perioadă a istoriei naționale, pe vremea lucrării lui Isus și a lui Ștefan, au dat rod și au propulsat națiunea înafara harului lui Dumnezeu. Liderii din Sinedriu au cules roadele semințelor semănate și deși ei s-au stins demult din viață, ei au lăsat moștenire fraților lor de mai târziu de la Minneapolis 1888, aceleași semințe ale rebeliunii.

Omorându-l pe Ștefan, conducătorii națiunii au lepădat scopul Creatorului cu națiunea lui Israel. În sesiune extraordinară a Conferinței Generale, ei au luat o poziție oficială și au votat

împotriva scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice, și prin gestul lor oficial și-au închis singuri ușa harului înaintea sufletelor lor și mai cumplit, ca reprezentanți ai poporului care-i susținea în posturile lor de conducere, ei au închis timpul de har pentru întreaga biserică a Domnului. Gestul lor nu era decât o expresie a dorinței poporului: „Nu pe El, ci pe Baraba!” iar dorința poporului, la rândul ei, nu era decât o expresie a nelegiurii inimii omenești. El a venit la ai Săi - lideri și popor - și ai Săi nu L-au primit. Ca urmare a votului politic a reprezentanților ei, consfințit în cel mai înalt for al bisericii, națiunea a căzut din har:

„Atunci, prin omorârea lui Ștefan cu pietre, iudeii au sigilat lepădarea Evangheliei” (Hristos, Lumina lumii, pag. 234).

„Cele șaptezeci de săptămâni, sau 490 de ani din Daniel 9:24, rezervați îndeosebi iudeilor, s-au încheiat ... în anul 34. La această dată, prin acțiunea Sinedriului iudeilor, s-a pecetluit respingerea Evangheliei prin uciderea lui Ștefan și prin persecutarea urmașilor lui Hristos” (Tragedia Veacurilor, pag. 328).

„În ura și cruzimea lor față de ucenicii lui Isus, ei au lepădat ultima ofertă a harului. Atunci Dumnezeu Și-a retras protecția de la ei și a îndepărtat puterea Sa restrictivă, înfrânătoare, de la Satana și îngerii săi, iar națiunea a fost lăsată sub stăpânirea conducătorului pe care și l-au ales. ... Prin acțiunile lor, ei spuseseră cu multă vreme înainte: ‚Lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel’ (Isaia 30:11). Acum, dorința lor era împlinită. Teama de Dumnezeu nu-i mai tulbura. Satana era la cârma națiunii și cele mai înalte autorități, civile și religioase, se găseau sub dominația lui” (Tragedia Veacurilor, pag. 28-29).

Votând împotriva lui Dumnezeu, jefuind poporul de solia foarte prețioasă a anului 31, fruntașii iudei au nenorocit națiunea și au dat-o pe mâna legiunilor romane, care a împrăștiat-o prin lume. Respingând scopul lui Dumnezeu, conducătorii națiunii au deschis calea pentru „omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul” care s-a încumetat să schimbe vremurile și Legea, au netezit drumul pentru cornul cel mic care a aruncat omenirea în chinurile beznei papale - totul într-o parabolă superbă a vremurilor din urmă.

Astăzi Duhul Sfânt se luptă iarăși cu conducătorii bisericii Sale de pe pământ, dar îngerul orb al bisericii Laodiceea se preface că nu pricepe nimic din pilda lui Ștefan, disprețuind alifia vindecătoare. Ascuțindu-și săbile tocmai împotriva robilor Împăratului trimiși cu invitația la nuntă, conducătorii noștri refuză învățămintele istoriei și - spune Ellen White - „istoria se va repeta.” „Curând, foarte curând, nimeni nu știe cât de curând,” conducătorii vor face ca biserica adventistă, „obiectul suprem al grijii și iubirii lui Dumnezeu pe pământ” să cadă din har, iar ei să fie scuipați afară (Apocalipsa 3:16).

Când „Caiafa” și „Sinedriul” vor întreprinde iarăși acțiuni oficiale - la nivelul comunităților, conferințelor, uniunilor, diviziunilor sau Conferinței Generale - când, la fel ca iudeii, vor arunca și ei la coș invitația la nuntă, omorând scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice pentru ei și biserică, prin condamnarea lui „Ștefan” și a „învățăturii lui,” atunci „Dumnezeu Își va retrage protecția de la ei și va îndepărta puterea Sa restrictivă, înfrânătoare, de la Satana și îngerii săi, iar națiunea va fi lăsată sub stăpânirea conducătorului pe care și l-au ales... Prin acțiunile lor, ei spun de multă vreme, (chiar din 1888): ‚Lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel’ (Isaia 30:11). Atunci, dorința le va fi împlinită. Teama de Dumnezeu nu-i va mai tulbura. Satana va fi la cârma națiunii și cele mai înalte autorități, civile și religioase, se vor găsi

complet sub dominația lui.” Iar omenirea va ajunge iarăși, de data aceasta pentru ultima oară, în mâna aceluși „corn” care s-a încumetat să schimbe vremurile și Legea și care va legifera schimbarea demult făcută - o acțiune sinucigașă care va arunca omenirea în bezna neființei.

„Apoi (Domnul Dumnezeu) a strigat cu glas tare la urechile mele: ‚Aproiați-vă voi care trebuie să pedepsiți cetatea, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână!’ Și iată că au venit șase oameni pe drumul porții de sus dinspre miazănoapte, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână. În mijlocul lor era un om îmbrăcat într-o haină de in, și cu o călimară la brâu. ... Slava Dumnezeului lui Israel s-a ridicat de pe heruvimul pe care era, și s-a îndreptat spre pragul casei; și el a chemat pe omul acela care era îmbrăcat cu haina din in și care avea călimara la brâu. Domnul i-a zis: ‚Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și fă un semn pe fruntea oamenilor, care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor, care se săvârșesc acolo.’”

„Și am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiți: o sută patruzeci și patru de mii, din toate semințiile fiilor lui Israel.”

„Iar celorlalți le-a zis, în auzul meu: ‚Treceți după el în cetate, și loviți; ochiul vostru să fie fără milă, și să nu vă îndurați! Ucideți, și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar să nu vă atingeți de nici unul din cei ce au semnul pe frunte! Începeți însă cu Locașul Meu cel Sfânt!’ Ei au început cu bătrânii, care erau înaintea Templului. Și El le-a zis: ‚Spurcați casa, și umpleți curțile cu morți!... Ieșiți...’ Ei au ieșit, și au început să ucidă în cetate” (Ezechiel 9:1-7; Apocalipsa 7:4).

„Și din Templu, din scaunul de domnie, a ieșit un glas tare, care zicea: ‚S-a isprăvit!’” (Apocalipsa 16:17).

„Atunci Isus Își încetează mijlocirea în Sanctuarul de sus. El Își ridică mâinile și cu un glas puternic spune: ‚S-a sfârșit,’ ... Fiecare caz a fost hotărât pentru viață sau pentru moarte... Când El părăsește Sanctuarul, întunericul îi acoperă pe locuitorii pământului” (Tragedia Veacurilor, pag. 613-614).

„Apoi am văzut în cer un alt semn mare și minunat: șapte îngeri, care aveau șapte urgii, cele din urmă, căci cu ele s-a isprăvit mânia lui Dumnezeu” (Apocalipsa 15:1).

*****

Note:

1. Isus a fost răstignit în anul 31, la jumătatea anului. „În primăvara anului 31 d.Hr., adevărata jertfă a fost oferită pe Golgota” (Hristos, Lumina lumii, pag. 233). Din Daniel 9:27 știm că trei ani și jumătate au trecut de la răstignirea lui Isus la omorârea lui Ștefan. Prin urmare, Ștefan a fost omorât în anul 34 (vedeți Hristos, Lumina lumii, pag. 233; Tragedia Veacurilor, pag. 328; Profeți și Regi, pag. 699). La fel ca cei care astăzi predică solia 1888, tot așa Ștefan predica „solia 31.” De fapt, el predica aceleași concepte ca cele ale soliei 1888. El predica acele „adevăruri mari care au fost îngropate din ziua Cincizecimii (și care) trebuie să strălucească în

puritatea lor originală.” Prin urmare solia 1888 nu este o simplă reaccentuare a îndreptării prin credință protestante, ci este o redescoperire a doctrinei lui Ștefan și a lui Pavel, „îngropate din ziua Cincizecimii,” prin moartea celor doi mari campioni și apărători ai scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice.

2. Versetul din Fapte 6:7 - „Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim, și o mare mulțime de preoți veneau la credință” - este urmat imediat de relatarea arestării și a procesului lui Ștefan, într-o Biblie, care amintim, nu era divizată pe capitole și versete și în care firul povestirii era neîntrerupt și evenimentele decurgeau logic unele din altele. Prin urmare sesiunea Sinedriului, omorârea lui Ștefan și persecutarea sectei lui Isus, sunt toate o consecință a faptului că „numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim, și o mare mulțime de preoți veneau la credință.”

3. Solii care au mai rămas, în special Petru, Ioan și Iacov, care erau cei mai luminați din grupul celor doisprezece, n-au înaintat în lumină. Iacov a fost omorât curând cu sabia de Irod (Fapte 12:2), iar Petru și Ioan mai târziu, aproape au căzut sub influența învățaturii lui Iacov, fratele de corp al Domnului Isus, pionul cel mai influent al iudaismului în biserica primară. Ajuns primul președinte al bisericii primare, Iacov, fratele de corp al Domnului, L-a vestit pe Isus, dar a negat solia Lui. Simțind că scopul lui Dumnezeu, așa cum era predicat de Pavel printre neamuri, este o amenințare pentru biserică, el emis decretul prezidențial, Epistola lui Iacov, devenind astfel, fără să-și dea seama, mâna dreaptă a lui Caiafa. Teza lui centrală, doctrina lui fundamentală, exprimată în celebra lui frază „omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință” (Iacov 2:24) era o lovitură de moarte pentru scopul lui Dumnezeu; dacă omul poate fi socotit neprihănit prin fapte, el nu are nevoie de părtașia cu natura divină care este primită prin credință în Ziua Ispășirii. Puternic influențați de circulara lui Iacov și de teza centrală a gândirii lui, spre sfârșitul vieții, Petru a ajuns să scrie „De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta” (2 Petru 1:5), iar Ioan a ajuns să vadă dragostea ca fiind o împlinire a poruncilor: „Cine zice: „Îl cunosc,” și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; ... . Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus,” „Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul” (1 Ioan 2: 4-6; 3:18). Când după trei ani (Galateni 1:18) fostul Saul, devenit acum Pavel, a recuperat scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, momentul și ocazia de aur a iudaismului trecuse, Ploaia Timpurie se stinsese. Astfel prin acțiunea lui Caiafa, care l-a smuls pe Ștefan bisericii primare, el a blocat Ploaia în poporul lui Dumnezeu.

4. Există două versiuni cu privire la evenimentele legate de procesul lui Ștefan: versiunea prescurtată din Faptele apostolilor, scrisă de doctorul Luca, și versiunea lărgită prezentă în scrierile Spiritului Profetic, în special în cartea Faptele apostolilor, pag. 97-102. Între cele două versiuni există următoarele deosebiri: în relatarea lui Luca lipsesc unele detalii, ordinea evenimentelor din Luca diferă de ordinea din scrierile Spiritului Profetic (aceasta nu este o problemă întrucât deseori ordinea evenimentelor din Evanghelia după Luca diferă până și de ordinea întâmplărilor din celelalte Evanghelii) și interpretarea pe care Luca o dă evenimentelor este inferioară celei oferite de Ellen White (Luca a aflat despre evenimentele legate de procesul lui Ștefan de la Petru și Pavel care, pe vremea aceea, nu erau pregătiți să ofere o interpretare profundă a ceea ce s-a întâmplat cu adevărat atunci. Mai mult, nici chiar Ellen White nu oferă o

interpretare completă a acelor evenimente. Astăzi, putem înțelege ceea ce s-a întâmplat în acea perioadă doar în lumina evenimentelor de la Minneapolis 1888 și a dezvoltărilor recente din Biserica Adventistă. Cu alte cuvinte, prezentul este cheia pentru interpretarea trecutului.)

În versiunea sa prescurtată, doctorului Luca lasă impresia că arestarea și procesul lui Ștefan a fost o inițiativă locală a câtorva conducători religioși locali indignați, care l-au prins pe Ștefan și apoi au transferat cazul Sinedriului. Sinedriul a luat pentru prima dată cunoștință cu învățătura lui Ștefan doar cu ocazia procesului și într-un acces de furie momentană, membrii lui l-au omorât pe Ștefan.

În versiunea lărgită din scrierile Spiritului Profetic, evenimentele sunt prezentate diferit: alarmat de teologia lui Ștefan și de ceea ce se întâmpla în țară, Sinedriul s-a informat în prealabil cu privire la teologia lui Ștefan, apoi a pus la cale omorârea lui. Sinedriul a tratat cazul Ștefan nu ca pe cel al unui eretic izolat, ci, prin suprimarea lui, se urmărea nimicirea sectei lui Isus. Să urmărim evenimentele așa cum sunt ele prezentate în Spiritul Profetic:

a) au fost trimise grupe de teologi pentru a se informa și a-l combate pe Ștefan: „Rabini învățați, cum și doctori în cele ale legilor purtau discuții publice cu el, sperând cu multă siguranță că vor putea dobândi o biruință ușoară” (Faptele apostolilor, pag. 97);

b) moartea lui Ștefan a fost decisă de membrii cei mai influenți ai Sinedriului, de cercul influent de la putere, chiar înainte ca Ștefan să fie judecat, într-un proces legal, înaintea întregului Sinedriu: „Când preoții și mai marii au văzut puterea care însoțea predicarea lui Ștefan, s-au umplut de o ură amară. În loc să cedeze dovezii pe care el le-o înfățișa, ei s-au hotărât să aducă la tăcere vocea sa, omorându-l” (Faptele apostolilor, pag. 98). „Fiindcă preoții și mai marii nu puteau înfrânge înțelepciunea clară și liniștită a lui Ștefan, s-au hotărât ca, prin el, să dea un exemplu; și, în timp ce-și satisfăceau ura lor răzbunătoare, voiau ca prin înfricare să oprească pe alții de a primi credința lui” (Faptele apostolilor, pag. 98);

c) Sinedriul a mituit martori mincinoși care să-l acuze pe Ștefan cu ocazia procesului: „Au fost tocmiți martori care să dea mărturie mincinoasă, cum că ei l-ar fi auzit rostind cuvinte hulitoare împotriva templului și a Legii” (Faptele apostolilor, pag. 98-99). „Mai marii iudeilor ... au mituit oameni să dea mărturie mincinoasă, că l-au auzit rostind cuvinte de hulă împotriva lui Moise și împotriva lui Dumnezeu. Ei au stârnit agitație în popor, l-au arestat pe Ștefan și, prin martori mincinoși, l-au acuzat că a vorbit împotriva Templului și a Legii” (Experiențe și viziuni, pag. 198);

d) înainte de desfășurarea procesului Sinedriul a plănuit să mituiască autoritățile romane pentru a nu întreprinde nici o anchetă în cazul omorării lui Ștefan: „În diferite ocazii, ei au mituit autoritățile romane să nu intervină când iudeii își făcuseră singuri dreptate, judecând, condamnând și executând pe întemnițați, potrivit cu obiceiul lor național. Vrajmașii lui Ștefan nu se îndoiau că puteau să folosească din nou aceeași cale” (Faptele apostolilor, pag. 98). După proces Sinedriul i-a mituit efectiv pe romani: „Nici o sentință legală nu fusese pronunțată în cazul lui Ștefan, însă autoritățile romane au fost mituite cu mari sume de bani pentru a nu mai face cercetări în această privință” (Faptele apostolilor, pag. 101), „Saul a continuat să-i prigonească pe credincioșii ... Autoritățile romane nu au depus nici un efort deosebit pentru a opri lucrarea crudă, ci, în ascuns, i-au ajutat pe iudei, pentru ca astfel să-i înduplece și să le câștige simpatia” (Faptele apostolilor, pag. 102);

e) sesiunea Sinedriului a fost bine organizată dinainte, nu una pripită, ținută în grabă. La sesiunea Sinedriului au participat o mulțime de invitați din „ținuturile învecinate” (surrounding countries - în original). Sinedriul i-a convocat pe teologii din țară, special cu acea ocazie, ca să-l combată pe Ștefan: „Iudei învățați din ținuturile învecinate au fost convocați ca să combată argumentele prizonierului” (Faptele apostolilor, pag. 98). Sinedriul l-a chemat inclusiv pe Saul (Faptele apostolilor, pag. 98), care la acea dată nici măcar nu era membru în Sinedriu (Faptele apostolilor, pag. 102). „Saul ... n-a devenit membru al Sinedriului decât după moartea lui Ștefan, când a fost ales în acel consiliu ca urmare a rolului pe care îl avuse cu acea ocazie” (Istoria mântuirii, pag. 267).

5. Cel mai probabil, delegațiile au fost convocate la Ierusalim pentru sesiunea Sinedriului, iar simultan cu deplasarea delegațiilor la Ierusalim Sinedriul l-a arestat pe Ștefan și l-a ținut prizonier până în ziua procesului. Ellen White vorbește despre Ștefan ca fiind „prizonierul,” ceea ce implică faptul că Ștefan a fost reținut mai mult decât câteva ore și a fost închis pentru o perioadă mai îndelungată: „Iudei învățați din ținuturile învecinate au fost convocați ca să combată argumentele prizonierului” (Faptele apostolilor, pag. 98), „La aceste cuvinte, preoții și mai marii ... s-au năpustit asupra lui Ștefan, scrâșnind din dinți. Pe fața lor plină de cruzime, prizonierul și-a citit soarta” (Faptele apostolilor, pag. 100). Pe de altă parte Ștefan trebuia arestat înainte de sesiunea Sinedriului, altfel totul n-ar fi fost decât un balon de săpun. Să nu uităm că deplasările se făceau cu dificultate și ajungerea la Ierusalim necesita câteva zile, mai ales în cazul delegațiilor din diaspora, prin urmare Ștefan trebuia arestat din timp.

6. Procesul lui Ștefan nu s-a rezumat la raportul sumar păstrat în Biblie, în versiunea prescurtată a lui Luca: acuzațiile martorilor mincinoși, întrebarea marelui preot „Așa stau lucrurile?” și cuvântul de apărare al lui Ștefan. Spiritul Profetic dezvăluie faptul că au avut loc dezbateri pe larg ale teologiei lui Ștefan, iar Saul din Tars a jucat un rol crucial în cadrul procesului: „Iudei învățați din ținuturile învecinate au fost convocați ca să combată argumentele prizonierului” (Faptele apostolilor, pag. 98); „Saul din Tars ... a avut un rol de frunte în combaterea lui Ștefan. El a folosit greutatea elocvenței și logica rabinilor, în cazul acesta, spre a-i convinge pe oameni că Ștefan predica învățături înșelătoare și primejdioase” (Faptele apostolilor, pag. 98); „Saul a avut o parte proeminentă în judecarea și osândirea lui Ștefan” (Faptele apostolilor, pag. 112), el „a fost parte activă la dispută și a consimțit la moartea arestatului” (Istoria mântuirii, pag. 266); Saul „a fost ales în acel consiliu ca urmare a rolului pe care îl avuse cu acea ocazie” (Istoria mântuirii, pag. 267); „După moartea lui Ștefan, Saul a fost ales ca membru al Sinedriului, avându-se în vedere contribuția lui cu acea ocazie” (Faptele apostolilor, pag. 102). Nefiind membru oficial al Sinedriului, cu drepturi depline, votul lui Saul nu putea fi luat în considerare, prin urmare „contribuția lui cu acea ocazie,” „rolul pe care îl avusese,” este că l-a combătut pe Ștefan în discuții largite pe marginea teologiei lui.

7. Conținutul cuvântării lui Saul: Conform viziunii oficiale a Sinedriului, Ștefan atacase doctrina fundamentală a sanctuarului, prin urmare Saul a adus toate dovezile din Scripturi și din tradiție pentru a apăra doctrina atacată, iar cele mai tari dovezi sunt tocmai cele citate în cadrul articolului: Exod 25:8, 2 Samuel 7:5-14, 2 Cronici 7:1-2, etc.

8. „Puțini care citesc cuvântarea lui Ștefan o apreciază cum se cuvine. Ar trebui ținut seama de ocazia, timpul și locul respectiv, pentru a face ca aceste cuvinte ale lui să ne transmită semnificația lor deplină” (Istoria mântuirii, pag. 265).

9. Problema votului în cadrul sesiunii Sinedriului. S-a votat sau nu condamnarea lui Ștefan la moarte? Autorul prezentului articol susține că membrii Sinedriului au votat condamnarea lui. Aceasta pare contrazisă de declarația Spiritului Profetic: „Nici o sentință legală nu fusese pronunțată în cazul lui Ștefan, însă autoritățile romane au fost mituite cu mari sume de bani pentru a nu face nici un fel de cercetări în acest caz” (Faptele apostolilor, pag. 101). La aceasta se adaugă faptul că, în agitația produsă de cuvintele lui Ștefan, este greu de imaginat că membrii Sinedriului au mai stat să voteze.

Pe de altă parte, Ellen White lasă să se înțeleagă că s-a votat totuși moartea lui Ștefan: „Saul nu a luat parte la aruncarea cu pietre în Ștefan, dar a consimțit la moartea lui” (Experiențe și viziuni, pag. 199). Cum am putea înțelege contradicția aparentă dintre cele două afirmații ale Spiritului Profetic?

Convingerea noastră este că faptele s-au desfășurat în felul următor: după ce membrii Sinedriului s-au năpustit asupra lui Ștefan și au pus mâna pe el, ei au votat condamnarea lui la moarte. Procedura votului n-a fost însă una standard, obișnuită: membrii Sinedriului votează liniștiți pe scaune, o persoană contabilizează voturile pentru, împotriva și abținerile, se pronunță o sentință legală și totul este consemnat într-un proces verbal al ședinței. Viziunea pe care a avut-o Ștefan în plină ședință și cuvintele prezentându-L pe Hristos la dreapta Tatălui, i-a înnebunit pe membrii Sinedriului care au sărit asupra lui. În timp ce unii din membri îl țineau pe Ștefan, alții priveau înspre scaunul marele preot, ridicat în picioare cu hainele sfâșiate, iar alții strigau: „La moarte cu Ștefan!” a avut loc un vot rapid, prin simplă ridicare de mână, gest aprobator cu capul ori, pur și simplu, s-au înțeles din priviri. Exista o unanimitate deplină cu privire la vinovăția învinuitului, un consens că trebuia aplicată pedeapsa capitală. În agitația din sală nu s-a mai întocmit nici un act oficial, nu s-a mai pronunțat nici o sentință legală și nu s-a mai întocmit nici un proces verbal. Prin urmare este corectă afirmația Spiritului Profetic: „Nici o sentință legală nu fusese pronunțată în cazul lui Ștefan,” după cum corectă este și afirmația: „Saul nu a luat parte la aruncarea cu pietre în Ștefan, dar a consimțit la moartea lui.” Saul a consimțit, evident alături de toți ceilalți. Prin urmare a avut loc un vot.

Pe de altă parte, nu este nevoie ca nici un înger raportor al întâlnirii respective să zboare la tronul lui Dumnezeu ținând în mână sentința oficială pronunțată în cazul procesului lui Ștefan, semnată de marele preot, pe care să i-o arate Tatălui. Dincolo de documentele oficiale sau neoficiale, pentru Dumnezeu atitudinea membrilor Sinedriului era clară: ei au luptat împotriva Duhului Sfânt, au lepădat scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, au închis definitiv și irevocabil ușa harului, pentru ei și națiune.

10. „În ziua aceea, s-a pornit o mare prigonire împotriva Bisericii din Ierusalim. Și toți, în afară de apostoli, s-au împrăștiat prin părțile Iudeii și ale Samariei.” Sensul versetului este acela că persecuția a început în zilele imediat următoare omorării lui Ștefan. Acest verset descoperă faptul că numirea lui Saul ca lider al persecuției a avut loc foarte curând după procesul lui Ștefan.

***